

๑

แรกพบ...ไม่สบตา

ประตูลูกสูงกว่าสามเมตรถูกเปิดออกด้วยระบบอัตโนมัติ รถยนต์
อเนกประสงค์สีขาวสะอาดสะอ้านค่อยๆ แล่นตรงเข้าไปตามถนนที่ถูก
ขนาบด้วยแนวต้นไม้ใหญ่ ผ่านสวนอันร่มรื่นที่มีอาณาเขตกว้างไกลไปหยุด
ตรงหน้าตึกสามชั้นสไตล์อิตาลี ซึ่งเป็นวังเก่าอายุกว่าร้อยปีของราชสกุล
คุณาภดิษฐ์

ชายหนุ่มที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยดับเครื่องยนต์ก่อนจะก้าวลงไปเปิด
ท้ายรถ เป็นเวลาเดียวกับที่ประตูฝั่งซ้ายมือคนขับมีอีกหนึ่งหนุ่มก้าวตาม
ลงมา

“สวัสดีค่ะคุณหมึก คุณหมี่”

เสียงหวานๆ ดังแว่วมาจากทางห้องโถง ชายหนุ่มร่างสูงที่เพิ่งจะเปิด
ประตูลูกหมาดๆ หันไปมองก็เห็นว่าเป็นสาวใช้ในวังที่คุ้นหน้าค่าตากันดี

“สวัสดีครับ พี่มะปราง” เขตชลเยี่ยมทักอย่างเป็นกันเองตอนที่อีกฝ่าย
ลงบันไดหน้ามุขมาหา หล่อนสวมเสื้อคอขาวกับผ้าถุงสำเร็จสีเขียว
มะกอกไม่ต่างจากสาวใช้คนอื่นๆ แม้ว่าจะมีฐานะเป็นถึงคนสนิทของหม่อม

ราชวงศ์หญิงวัยหกลปีผู้ครอบครองวังเก่าหลังนี้ก็ตาม

“มาเยี่ยมคุณมดเหรอะคะ” สาวใช้หมายถึงน้องสาวของสองหนุ่มที่แต่งงานมาเป็นสะใภ้คุณาปดินทร์ได้ปีกว่า ก่อนหน้านั้นผู้ถูกกล่าวถึงเพิ่งให้กำเนิดบุตรชายสักราวๆ สามสัปดาห์ ช่วงนี้บรรดาญาติสนิทมิตรสหายจึงทยอยกันมาเยี่ยมและรับขวัญเด็ก

“ครับ” เขตชลตอบรับตามตรง “เมื่อวานมดโหร. ไปอ้อนว่าคิดถึงแกงเขียวหวานฝีมือพ่อ ผมกับพี่หมียู่ว่างๆ ก็เลยเอามาฝากนะครับ แล้วยัง... ถือโอกาสเอาผักผลไม้ปลอดสารพิษจากฟาร์มมาให้ด้วย”

ผู้มาเยือนพยักพยับไปยั้งพี่ใหญ่ของบ้านที่เพิ่งจะปิดท้ายรถหลังหยิบกระเช้าของฝากออกมา เขาเป็นดอกเตอร์หนุ่มวัยสามสิบห้าที่มีอาชีพหลักคืออาจารย์คณะเกษตรประจำมหาวิทยาลัย แต่เวลาเดียวกันก็ดูแลฟาร์มผักออร์แกนิกของครอบครัวด้วย

“นี่ถ้าคุณมดรู้ต้องดีใจแน่เลยอะ” มะปรางปลื้มแทนนายสาว รอจนกระทั่งเขตพนาหัวกระเข้ามตรงหน้าแล้วจึงค่อยยื่นมือไปรับ “มาอะคุณหมีมะปรางเอาไปเก็บให้”

“ขอบคุณครับ” เขตพนาตอบรับสั้นๆ ตามประสาคนพูดน้อย ผิดกับน้องชายอย่างเขตชลที่ออกจะช่างเจรจามากกว่าสักหน่อย “แล้วนี่คุณหญิงอยู่หรือเปล่าครับ”

“ออกไปงานการกุศลกับเพื่อนตั้งแต่เช้าแล้วละอะ ส่วนคุณชายก็ยังไม่กลับจากออฟฟิศ...” มะปรางพอจะเดาได้ว่าอีกฝ่ายถามตามมารยาทในฐานะที่ราชินิกุลทั้งสองเป็นเจ้าของบ้านเท่านั้น “คุณมดอยู่กับคุณรุจน์ในห้องนั่งเล่น คุณหมีกกับคุณหมีกจะเข้าไปเองเลยไหมอะ หรือว่าจะรอที่ห้องรับแขกก่อน เดี่ยวมะปรางไปเรียนคุณมดให้ละ”

ยังไม่ทันที่เขตพนาจะได้ตอบคำถาม โหรศัพท์มือถือของเขตชลก็ส่งเสียงขัดจังหวะการสนทนา เมื่อเจ้าตัวล้วงมือไปหยิบอุปกรณ์สื่อสารในกระเป๋าทางเกงมาดูภาพหน้าจอ ชื่อของคนสนิทที่ทำงานอยู่ที่รีสอร์ทย่าน

ซานกรุงก็ปรากฏแก่สายตา

“พี่หมึกกับพี่มะปรางเข้าไปก่อนเลยก็ได้ครับ” เขตชลตัดบทพลางเลี้ยวไปรับสายอีกทาง “ว่าไงณู”

“วันนี้คุณหมึกไม่เข้าออฟฟิศแล้วใช่ไหมครับ ผมจะขอคอนเฟิร์มเรื่องนัดสัมภาษณ์กับทีมงานนิตยสารที่ติดต่อมาวันก่อน” ภาณุกรอกเสียงมาตามสาย เป็นเวลาเดียวกับสองเท้าของเขตชลก้าวไปหยุดอยู่ใต้ร่มเงาไม้ใหญ่ในสนามหญ้าหน้าวังคุณาภดินทร์

“นายบอกเขาแล้วใช่ไหม ฉันไม่ตอบเรื่องส่วนตัว”

“เรียบร้อยครับ” น้ำเสียงของเลขาฯ หนุ่มค่อนข้างผ่อนคลายเป็นทางทีมงานยืนยันว่าไม่มีเรื่องคุณหมึกมาเอี่ยวจริงๆ ถ้าคุณหมึกสะดวก ผมนัดเขาเป็นวันพรุ่งนี้สิบโมงนะครับ”

“ได้”

เขตชลมักเข้าไปตรวจงานที่รีสอร์ตช่วงเช้าเป็นประจำอยู่แล้ว ฉะนั้นช่วงสายๆ น่าจะพอมีเวลาเล็กน้อยในการให้สัมภาษณ์ ส่วนช่วงบ่ายเขามีนัดออกรอบกอล์ฟกับลูกค้า ซึ่งภาคเองก็รู้ตารางงานเจ้านายอย่างดี ถึงได้ช่วยจัดสรรปันเวลาให้ทุกอย่างลงตัว

ครั้นวางสายจากคนสนิท เขตชลก็อดถอนหายใจนิดๆ ไม่ได้...นับตั้งแต่ตกเป็นขารักก็กักกักกับดาราสาวชื่อดังระดับประเทศเมื่อหลายเดือนก่อน ความเป็นส่วนตัวของเขาก็ค่อยๆ ลดน้อยลงไป เขารู้สึกได้ว่าตัวเองถูกสื่อต่างๆ จับจ้องมากขึ้น ซึ่งเขาไม่ชอบเอาเสียเลย เพราะไม่ใช่คนสาธารณะ เหนือสิ่งอื่นใดคือความสัมพันธ์ระหว่างเขากับดาราสาวไม่ได้เป็นจริงอย่างที่ถูกต้องขาว แต่เบื้องลึกเบื้องหลังบางอย่างก็ยากเกินกว่าจะอธิบายให้คนภายนอกเข้าใจง่ายๆ เพราะฉะนั้นการปล่อยให้ทุกอย่างค่อยๆ เสียไปจึงเป็นทางออกที่ดี

หากไม่ใช่เพราะบรรณานิติยสารฉบับนี้เป็นรุ่นน้องคนสนิทของภาณุ และตั้งใจทำคอลัมน์เกี่ยวกับการสร้างแรงบันดาลใจในการอนุรักษ์

สิ่งแวดล่อมจริงๆ เนื่องจากชื่นชอบแนวคิดกรีนรีสอร์ท^๑ของเขา เขตชล
คงปฏิเสธที่จะให้สัมภาษณ์ไปแล้ว

ชายหนุ่มเก็บโทรศัพท์มือถือลงในกระเป๋ากางเกงพร้อมปิดเรื่อง
ไร้สาระออกจากสมอง ทว่าในขณะที่กำลังหมุนตัวกลับไปยังทางเก่า เสียง
ผิดปกติบางอย่างก็แว่วมากระทบโสต

“อ๊ัย!”

ร่างสูงซังกะ รู้สึกว่าเสียงนั้นน่าจะมาจากสวนทางตะวันตกของบ้าน
เมื่อแน่ใจว่าตัวเองไม่ได้หูผาด เขตชลจึงตัดสินใจก้าวไปสำรวจให้ชัด
ก่อนจะเห็นหญิงสาวร่างบอบบางคนหนึ่งกำลังพยายามยืนทรงตัวอยู่บนกิ่ง
ต้นมะม่วงริมรั้ว หล่อนถักผมเปียสองข้างชวนให้นึกถึงนักเรียนคอนแวนต์
สมัยคุณแม่ยังสาว แต่ที่ดูต่างออกไปเห็นทีจะเป็นเสื้อยืดกับกางเกงยีน
ขาสั้นที่เจ้าตัวสวมใส่ แขนซ้ายห้อยตะกร้าสานใบเล็กๆ เอาไว้ในขณะที่มือ
ข้างเดียวกั้นนั้นเกาะกอดลำต้นเพื่อเป็นหลักยึด

“มดบ้านี้...กินเองก็ไม่ได้แล้วยังจะหวงอีก” หล่อนสะบัดมือขวาเบาๆ
พลางเอื้อมออกไปตึงผลมะม่วงที่ห้อยอยู่กลางดงมดด้านบนมาใส่ตะกร้า

เด็กที่ไหนกันนะ

ตั้งแต่น้องสาวแต่งงานมาเป็นสะใภ้วังคุณาปดินทร์ เขตชลก็เข้าๆ
ออกๆ วังหลังนี้หลายครั้ง เขาแน่ใจว่าไม่เคยเห็นสตรีคนไหนในวังปิ่นปาย
ต้นไม้จันทน์เหมือนลิงป่าแบบนี้มาก่อน อีกทั้งน้องเขยยังมีญาติผู้หญิงเพียง
คนเดียวคือหม่อมราชวงศ์วัยหกสิบปี เพราะฉะนั้นเด็กสาวที่นั่นจะยังไม่บรรลุนิติ
ภาวะบนต้นมะม่วงไม่มีทางเป็นคนในตระกูลคุณาปดินทร์แน่

^๑ Green Resort คือ สถานประกอบการด้านที่พัก ซึ่งมีการจัดการด้านทรัพยากรธรรมชาติ
และสิ่งแวดล้อมที่ดี มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญา และพัฒนา
ท้องถิ่น อันเป็นการเสริมสร้างการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมให้เป็น
แหล่งท่องเที่ยวสีเขียวตามแนวทางอนุรักษ์และพัฒนาอย่างยั่งยืน

ครั้นคิดว่าเป็นสาวใช้ก็ไม่น่าใช้...สาวใช้ทุกคนในวังล้วนแต่สวมเครื่องแบบเหมือนกันไปหมด ทั้งนี้เป็นเพราะความมีระเบียบเรียบร้อยของผู้ปกครอง ยิ่งพิศมองใบหน้าเกลี้ยงเกลาของหล่อน เขตชลก็ค่อนข้างแน่ใจว่าหน้าตาน่าเอ็นดูแบบนี้ หากทำงานอยู่ที่นี้จริงๆ เขาต้องจำได้แน่

ทันใดนั้นแนวรั้วอัลลอยไถ่ๆ ต้นมะม่วงก็ทำให้ความคิดบางอย่างผุดวบขึ้นในสมอง ชายหนุ่มสูงราวยัยแปดสิบห้าเซนติเมตรค่อยๆ ก้าวตรงไปใกล้หล่อน เงยหน้ามองคนตัวบางที่ยังคงสาละวนอยู่กับการเก็บผลไม้ ทั้งๆ ที่ในตะกร้าก็แทบจะไม่มีที่ว่างหลงเหลือ

“ซี!เสร็จแล้วหรือลุง”

เขตชลขมวดคิ้วน้อยๆ กวาดตามองรอบๆ ไม่เห็นใคร จึงเดาว่าสาวน้อยคงได้ยินเสียงผีเท้าเขาแล้วที่กักเอาเองว่าเป็น ‘ลุง’ ที่มาด้วยกัน เพราะแม้แต่สนใจพวงมะม่วงที่ห้อยโถงเตงอยู่บนต้นมากกว่าจะก้มลงมามองคู่สนทนา

“เปล่า ไม่ได้ซี”

เสียงหัวเราะ นั้นทำเอาหญิงสาวชะงัก ไม่คั่นว่าเป็นเสียงคนรู้จัก แล้วพอก้มลงไปมองเท่านั้น ดวงตาคมๆ ของชายหนุ่มที่ยืนจ้องขึ้นมาก็ทำเอาหล่อนถึงกับเบิกตากว้าง เป็นจังหวะเดียวกับที่มดแดงบนกิ่งมะม่วงได้มากัดมี้ออีกครั้ง ความตกใจจึงทำเอาเจ้าตัวสะอึกวาบ เผลอปล่อยมือที่ยึดกิ่งมะม่วงเอาไว้ทันที

“เฮ้ย!” หญิงสาวอุทาน พยายามจะเอื้อมมือไปคว้ากิ่งอันแข็งแรงอีกครั้งแต่ไม่ทันเสียแล้ว “กรี๊ด!”

ดวงตาคมเบิกกว้าง ชายหนุ่มถลันไปช่วยรับร่างน้อยที่พลัดตกลงมาตามสัญชาตญาณ แต่เพราะเหตุการณ์ค่อนข้างฉุกฉลุกรุก พอรวบตัวเอาไว้ได้ แรงกระแทกจึงทำให้เขาเสียหลักล้มลงไปกับสนามหญ้าโดยมีหล่อนติดตามในอ้อมแขนด้วยกัน

ตุ๊บ!

“โอ๊ย...” เซตชลสุดปากเบาๆ รู้สึกเจ็บสะบักนิดหน่อย ในขณะที่หญิงสาวเองก็จุกไม่น้อย แต่ครั้นลืมนตาขึ้นเห็นว่าตัวเองลืมหับอยู่บนตัวเขา อีกทั้งใบหน้ายังอยู่ห่างกันไม่ถึงครึ่งคืบ ความเจ็บก็หายไปหมดเกลี้ยง เพราะมันถูกแทนที่ด้วยความตกใจ ยิ่งเห็นเขาลืมตาดูขึ้นมองมาบ้าง ดวงตาที่สลับประสานกันนั้นก็ทำเอาคนตัวบางหน้าร้อนวูบวาบ ไม่เคยนอนทับผู้ชายอย่างแนบสนิทชิดเชื้อขนาดนี้มาก่อน

หล่อนลุกพรวดออกไป ความอายทำให้ยังคิดอะไรไม่ออก แล้วพอเหลือบเห็นมะม่วงในตะกร้าสานใบเล็กกระดอนหล่นออกมาตามพื้นหญ้าเกือบหมด คนอุตสาห์ตั้งใจป็นขึ้นไปเก็บลงมาถึงไม่รอช้าที่จะไปสำรวจดูรอยชำตามผล

“แทนที่จะห่วงคน ยังห่วงมะม่วงอีก” ชายหนุ่มประคองกายลุกขึ้นนั่ง ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดนิดๆ ยามมองท่าทีของหล่อน

ทะเลดาวหันกลับไปหาเขาทันควัน เพิ่งจะคิดได้ว่าเขาคงเจ็บตัวที่รับน้ำหนักหล่อนแบบนั้น แต่เท่าที่สังเกตดูเบื้องต้นก็ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง “ขอบคุณนะคะที่ช่วย คุณไม่เป็นไรใช่ไหมคะ”

“ไม่เป็นไร” เซตชลคิดว่าตัวเองยังเคราะห์ดีที่กระดูกกระเดี้ยวไม่หัก อาจเพราะเขาชอบเล่นกีฬาต่อയมวยเป็นประจำด้วย เลยพอจะรู้อยู่บ้างว่าเวลาเสียหลักล้มควมเอาส่วนไหนของร่างกายลงเพื่อจะได้เป็นอันตรายน้อยที่สุด “ว่าแต่เธอเป็นใคร ทำไม่ถึงเข้ามาเก็บมะม่วงในนี้ได้”

“หนูมากกว่านะคะที่ควรถาม คุณเข้ามาที่นี่ได้อย่างไร”

“แต่ฉันถามเธอก่อน” เซตชลผูกคิ้วนิดหนึ่ง ไม่ชอบเอาเสียเลยที่ถูกย้อน ทั้งๆ ที่เขาเป็นผู้ใหญ่กว่าหล่อนหลายปี “หรือที่ไม่ยอมบอกก็เพราะแอบลักลอบเข้ามา”

ข้อกล่าวหา นั้นทำเอาทะเลดาวเหวอ กะพริบตาปริบๆ อย่างไม่อยากจะเชื่อ “นี่คุณหาว่าหนูแอบเข้ามาขโมยมะม่วงเหรอ”

“ก็ถ้าไม่ใช่ ทำไม่ถึงไม่ตอบคำถามฉันดีๆ ละว่าเธอชื่ออะไร ใคร

อนุญาตให้เข้ามาที่นี่”

“หนูอยู่ที่นี่”

น้ำเสียงของหล่อนหนักแน่น ดวงตามีประกายขุ่นมัวเล็กน้อย เพราะไม่ชอบเอาเสียเลยที่จู่ๆ ก็ถูกกล่าวหาว่าเป็นขโมย ทว่าชายหนุ่มกลับยังคงมองหล่อนเหมือนไม่ปักใจเชื่อ

“ฉันเข้าออกที่นี่ประจำ ไม่เคยเห็นเธอในวังเสียที” เขาละสายตาจากเสื้อผ้าที่ดูเหมือนชุดอยู่บ้านของวัยรุ่นทั่วไป และไม่ใช้รูปแบบสาวใช้ในวังแน่ “แต่งตัวก็ประหลาด แถมยังป็นต้นไม้เหมือนลิงเหมือนค่าง ถ้าเชื่อว่าเธอทำงานอยู่ในวังก็ออกลูกเป็นไข่”

ทะเลดาวแม้ริมฝีปากเข้าหากันนิดๆ ดวงตาวาววับอย่างไม่สบอารมณ์ ผู้ชายตรงหน้าไม่เพียงกล่าวหาว่าหล่อนเป็นหัวขโมยเท่านั้น แต่ยังหาว่าเป็นเด็กเลี้ยงแกะ เป็นลิงเป็นค่างอีกด้วย

ปากร้าย! แอบค่อนข้างในใจแล้วก็อดไม่ได้ที่จะหลุบตามองนิ้วก้อยเขาที่ทำอยู่กักับพื้นสนามหญ้า หากมันกระดกขึ้นมาสักหน่อย หล่อนคงได้คิดว่าเขาเป็นเกย์เหิงๆ

“ในเมื่อไม่คิดจะเชื่อก็ไม่มี ความจำเป็นต้องถามหรือค่ะ”

เห็นแก่ที่ช่วยรับหล่อนเอาไว้เมื่อครู่ ทะเลดาวจึงไม่อยากจะต่อปากต่อคำด้วย หล่อนเลือกจบปัญหาด้วยการหันไปเก็บมะม่วงที่หล่อนอยู่อย่างกระจัดกระจายมาใส่ตะกร้าให้ครบ ก่อนจะลุกไปหน้าต่างาเฉย โดยไม่รู้สึกริดว่ากำลังกวนน้ำให้ขุ่น เพราะเขาอุตส่าห์ช่วยหล่อนแท้ๆ แต่ยังคุยกันไม่ทันรู้เรื่องก็ละบัดหน้าใส่เสียอย่างนั้น เซตชลไม่รอช้าที่จะลุกพรวดตามไปคว้ามือหล่อนไว้

“คุณ!” ทะเลดาวสะดุ้ง หันขวับมามองเขาอย่างตกอกตกใจ แต่เขาก็ไม่พูดอะไรนอกจากลากหล่อนให้ตามไปทางหน้าต่างด้วยกัน “จะพาหนูไปไหน ปล่อยนะ!”

หญิงสาวพยายามยื้อยุด ไม่ยอมให้ความร่วมมือร่วมมือใดๆ แล้ว

ก้มลงกอดมืออีกฝ่าย

“โอ๊ย!” เซตชลถึงคราวได้สะดุ้งบ้าง คนตัวเล็กกว่าเลยไม่รอช้าที่จะอาศัยโอกาสนั้นรีบหนีไป แต่เพียงแค่อ้อมหลังหันได้ไม่ถึงครึ่งก้าว เขาก็ตามมารวบกายหล่อนไว้ได้ “จะหนีไปไหน ฮี!”

“ปล่อยนะ คนบ้า!”

“เธอนะสิบ้า! ถ้าไม่ได้ทำอะไรผิดทำไมต้องกลัวด้วย”

ชายหนุ่มเข่นเขี้ยว หมายจะเอาตัวไปให้เจ้าของบ้านสอบสวน ทว่าการที่เขาмаกอดรัดเสียแน่นก็ไม่ใช่สิ่งที่สุภาพบุรุษดีๆ พึงกระทำเลย หล่อนพยายามดิ้นรนขัดขืนจนแข่งขาพันกับเขาแล้วพากันล้มโครมลงบนสนามหญ้าอีกครั้ง

“ว้าย!”

“เฮ้ย!”

ตุ๊ป!

ทั้งสองกลิ้งไปคนละทางบนพื้น คนตัวเล็กกว่าจึงไม่รอช้าที่จะถือโอกาสนั้นรีบลุกขึ้นวิ่งหนี แต่เซตชลก็ตามไปคว้าร่างหล่อนจนล้มลงมาในอ้อมแขนอีกครั้ง ทั้งยังไม่ทันระวังจนเผลอไปจับโดนหน้าอกหล่อนเข้าพอดี ขณะที่เขากำลังสงสัยว่าเหตุใดชายโตรงถึงหนุ่มนี้เมเกินกว่าเหตุ ทะเลดาวก็หน้าแดงแปร๊ดเพราะไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจะต้องมาถูกคนแปลกหน้าจับนม

“คนฉวยโอกาส!”

“พี่หมี! ปลาตาย!”

เสียงหนึ่งดังขึ้นจากทางเดินด้านขวา เมื่อคนทั้งสองหันไปมองก็เห็นว่าเป็นหญิงสาวในชุดกระโปรงสีหวานกำลังก้าวลงบันไดห้องนั่งเล่นมาโดยมีเซตพนาตามหลังมาติดๆ แล้วพอเห็นมือของเซตชลกุมเนินอกหญิงสาวอยู่บนสนามหญ้า ดวงตาของเซตพนาก็เบิกกว้างอย่างตกตะลึง

“เฮ้ย! มือ”

เซตชลสะดุ้ง รีบเอามือออกจากหน้าอกคนในอ้อมแขนทันที เป็น

เวลาเดียวกับที่ทะเลดาวเองก็เพิ่งเรียกสติกลับคืนมาได้จึงถองคอกใส่เขาอย่างแรง แล้วลนลานลูกพรวดไปหลบหลังกুমาริกา

“พื้มด! ช่วยปลาดาวด้วย ไอ้หีนนี่มันจับนมปลาดาวละ”

เป็นข้อกล่าวหาที่ทำให้เอาเซตซลได้แต่นั่งหน้าเหลืองไปชั่วขณะ เพราะไม่คิดว่าจู่ๆ จะกลายเป็น ‘ไอ้หีน’ เสียได้ คนถูกใส่ร้ายไม่รอช้าที่จะรีบลุกขึ้นยืน ดวงตาคมเหลือบมองเด็กสาวผมเปียอย่างคาดโทษ

“ทำคุณบุญซาโทษหัตถ์”

“นี่มันเรื่องอะไรกันละ” กุมาริกาเปิดฉากไต่สวนทั้งดูในฐานะคนกลาง ไม่อยากเชื่อว่าพี่ชายคนรองของหล่อนจะหน้ามืดถึงขั้นลนลานเด็กในวังได้ แต่เวลาเดียวกันก็เห็นเองกับตาว่าเมื่อครู่นี้เซตซลจับหน้าอกทะเลดาวจริงๆ

“เด็กนี่ตกลงมาจากต้นมะม่วง พี่เลยช่วยรับเอาไว้ แต่พ่อกถามว่าเป็นใครก็ไม่ยอมบอก ทำทางลับๆ ล่อๆ ไม่น่าไว้ใจ พี่ก็เลยจะพาไปหาหมอที่ห้องนั่งเล่น”

“แล้วต้องจับนมด้วยหรือ”

เสียงเรียบๆ ของเซตพนาทำให้เธอคนมีชนกติดหลังหน้าร้อน หูแดงระเรื่อเพราะไม่คิดไม่ฝันเหมือนกันว่ามีอะพลาดไปโดน

“ไอ้หีน”

เลวฉิบเบ้ง! โดนเด็กด่ายังไม่เจ็บเท่าไร มันเจ็บกระตองใจตรงพี่ชายตัวเอง ‘ชยี้’ ช้านี้แหละ

“มันเป็นอุบัติเหตุ” เซตซลแก้ น้ำเสียงหงุดหงิดนิดๆ เช่นเดียวกับสีหน้า เขาอดไม่ได้ที่จะหันไปมองคาดโทษเด็กแสบที่ทำให้เขากลายเป็นผู้ต้องหา “จับไปยังไม่รู้เลยว่านม แต่ถ้าล่วงเกินก็ขอโทษแล้วกัน”

ทะเลดาวหน้าร้อน มองคนตัวโตที่ดูหมิ่นกันหน้าตาเฉยแล้วอยากชวนหน้าสักที่สองที่ แต่เห็นแก่ที่เขาช่วยรับหล่อนจากต้นไม้จริงๆ และเมื่อครู่นี้ก็น่าจะไม่ได้ตั้งใจจริงๆ จึงไม่อยากติดใจเอาความ อย่างไรก็ตามเสียเขาก็ยังพอมีจิตสำนึกในการขอโทษอยู่บ้าง

“ว่าแต่...มดรู้จักด้วยหรือ” เขตชลพยักพยเปิดไปทางเด็กสาวที่ยังหลบอยู่หลังอีกฝ่าย เชื่อแล้วว่าไม่ได้แอบลักลอบเข้ามา แต่ก็ยังอดอยากรู้ไม่ได้ อยู่ดี

“ปลาตาวเป็นน้องสาวของเพื่อนสนิทคุณเก้านะคะ” หล่อนหมายถึง หม่อมราชวงศ์หนุ่มผู้เป็นสามี “มีเหตุสุดวิสัยนิดหน่อย ปลาตาวก็เลยมาพักอยู่ที่นี้ชั่วคราว”

“ที่จริงปลาตาวก็บอกเขาแล้วนะคะ แต่เขาไม่เชื่อเอง”

“ท่าทางลับๆ ล่อๆ ใครจะไปเชื่อเธอเอง” เขตชลสวน ยอมรับว่าหล่อนบอกแล้วจริงๆ เรื่องที่อาศัยอยู่ในวังคุณาภดินทร์หลังนี้ แต่เขาไม่เคยเห็นหล่อนมาก่อนสักครั้งทั้งๆ ที่แวะเวียนมาหากุมาริกาเสมอ ใครจะไปทันคิดเล่าว่าเป็นน้องสาวเพื่อนสนิทคุณชาย

“ปลาตาวเพิ่งมาอยู่ได้สองวันเองค่ะ” กุมาริกาถือโอกาสแนะนำยิ้มๆ เมื่อแน่ใจแล้วว่าทั้งสองแค่เข้าใจผิดกันเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นเอง “ปลาตาวจะ...นี้พี่หมึก พี่ชายของผม”

“อะไรนะคะ” ทะเลดาวอีกอัก มองหน้ากุมาริกาสลับกับชายหนุ่ม คู่กรณีอย่างไม่คิดไม่ฝัน คราวนี้เขตชลก็เลยสบโอกาสยกคิ้วข้างหนึ่งเพื่อเย้ยหล่อนบ้าง เพราะด้วยสถานะ ‘พี่ชายเจ้าของบ้าน’ ก็ย่อมมีภาษีดีกว่า ‘ผู้อาศัย’ อย่างหล่อนอยู่แล้ว

“ส่วนนี้ก็พี่หมึก...พี่ชายคนโตจ้ะ” กุมาริกาทันไปแนะนำเขตพนาด้วย เพราะเห็นว่าไหนๆ ก็เจอกันครบแล้ว

หญิงสาวที่เป็นเพียงผู้อาศัยจึงอดไม่ได้ที่จะยกมือไหว้เขา “สวัสดีค่ะพี่หมึก” แล้วก็หันไปหาเขตชลโดยไม่ได้เอามือลง “คุณหมึก”

เขตชลนิ่ง ประกายตาเจ้าอารมณ์ขุ่นเคืองนิดๆ ที่หล่อนประกาศชัดว่าไม่ต้องการสนิทสนมกับเขา

แล้วไม่ทันมีใครได้พูดอะไร หญิงสาวก็หันไปยิ้มหวานกับกุมาริกา “ปลาตาวขอตัวก่อนดีกว่านะคะ พี่มดจะได้มีเวลาเทกแคร์ญาติๆ”

สาวรุ่นพี่พยักหน้าน้อยๆ ทะเลดาวก็หมุนตัวไปทางหน้าบ้าน โดยไม่รู้
ลึกนึกว่าพอคล้อยหลังไปแล้ว เขตพนา ก็หันไปหาน้องชายคนรองด้วย
แวตาวีบวบ

“ฉันเพิ่งรู้ว่าเดี๋ยวนี้เขาจับโจรด้วยการจับนม”

“ถ้าจะขี้ขนาดนี้ ไม่เกิดเป็นเครื่องซักผ้าเลยละ!” เขตชลค่อนข้างแคะ
อดไม่ได้ที่จะหันไปหาน้องสาวคนเล็กของบ้านที่อายุต่างกับพี่ๆ เกือบรอบ
และกำลังหัวเราะคิกคัก “นี่ก็อีกคน...ชอบจริงๆ เลยเวลาเห็นพี่ตัวเองตีกัน
เนี่ย”

“มดรู้หรือกว่าพี่หมึกกับพี่หมึกรักกันจะตาย ไปคะ...ไปหาคุณรุจกัน
ดีกว่า” ว่าแล้วกุมาริกาก็เข้ามายืนตรงกลางพลงวงแขนพี่ชายคนละข้าง
เพื่อสบตีย่อมๆ ในครอบครัว “ตั้งใจมาเยี่ยมหลานไม่ใช่หรือคะ มดรู้
หรือกว่าพี่หมึกไม่ชอบเด็กวัยนี้ ไม่ได้ตั้งใจลวงเกินปลาดาวอยู่แล้ว ใคร
จะไปเหมือนพี่หมึกละเนอะ...เด็กมัธยมแท้ๆ ยังตีตราจองได้ลง”

ประโยคหลังหล่อนหันไปแก้มึงแซวพี่ชายคนโต เขตพนาจึงกระแอม
“เรื่องมันผ่านไปแล้ว”

เสียงเรียบๆ นั้นทำเอากุมาริกาขำ พอจะรู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้ตั้งใจแต่งงาน
กับเด็กสาวอายุสิบแปดทั้งที่ตัวเองอายุปาเข้าไปสามสิบห้าแล้ว แต่หลาย
เดือนก่อนมันเกิดขึ้นเพราะความจำเป็นบางอย่าง และตอนนี้ทั้งสองก็เป็น
สามีภรรยาที่รักใคร่กลมเกลียวกันดี

“แบบนี้แหละ โบราณถึงมีคำกล่าวที่ว่า...ความผิดคนอื่นเท่าขุนเขา
ความผิดตัวเราเท่าเส้นผม” เขตชลสบโอกาสเอาคินพี่ชาย เพราะเขาไม่ได้มี
รสนิยมชอบเด็กเหมือนอีกฝ่าย โดยเฉพาะเด็กปากไม่ลั่นกลืนน้ำนมที่ยัง
เล่นชนเหมือนลิงป่าแบบนี้ยิ่งไม่มีทาง

ถ้าคนอย่างเขตชลจะมีเมีย...ชาตินี้จะไม่มีเมียเด็กแน่นอน!

๒

คราเคน VS ไช่กา

ห้องนั่งเล่นทางปีกตะวันตกของวังคุณาภดินทร์ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์แบบลอยตัวและเน้นโทนสีน้ำตาลเป็นหลัก ผ้าม่านที่ติดกับสวนอันร่มรื่นกรุด้วยกระจกใสทั้งแถบ เนื่องจากเป็นห้องที่สมาชิกในครอบครัวชอบมานั่งเล่นพูดคุยหรือทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันในวันว่าง บางครั้งก็นั่งจิบชาชมสวน เมื่อครู่กูมาริกาถึงได้เลื้อยไปเห็นเข้าอย่างจังว่าพี่ชายคนรองกำลังไล่ตะครุบเด็กในความปกครองของสามีอยู่บนสนามหญ้านอกห้อง

“ที่จริงพี่หมึกกับพี่หมึกไม่เห็นต้องล่ามากมาเลยนี่คะ มดบอกแม่ไปแล้วไงว่าเสารี่จะพาหลานไปให้รับขวัญถึงบ้าน” เสียงใสๆ ชวนคุยขณะผลักประตูกระจกริมสวนเข้ามาในห้องที่เปิดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำ สองหนุ่มจึงตามหล่นไปทางชุดโซฟาด้วยกัน

“ก็ไอ้หมึกมันคิดถึงหลาน อยากมาเล่นกับหลาน พี่อยู่ว่างๆ เลยถือโอกาสมาเยี่ยมหลานด้วย” เขตพนาตอบพลางนั่งลงข้างเปลสีฟ้าสะอาดสดใส มองหน้าหลานชายตัวน้อยที่กำลังนอนตาแป๋วอยู่ภายในนั้น แต่ยังไม่ทันได้ทักทายอะไรสักคำ เสียงคนเป็นน้องชายก็ดังขึ้นมา

“แหม...เรื่องพูดให้ตัวเองดูดีนี่ถนัดจริงๆ นะครับ ไม่ใช่ว่าพี่หมีเองก็อยากมาดว่าคุณชายเลี้ยงหลานกับน้องสาวพี่ได้ดีหรือเปล่าหรอกเธอ”

กุมาริกาขำ สายหน้าน้อยๆ อย่างไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพี่ๆ ถึงต้องโยนกันไปโยนกันมาด้วย

“พอเถอะคะ มดว่าทั้งคุณนั่นแหละ” หล่อนรู้ว่าพี่ๆ เป็นห่วง เหตุเพราะพวกเขาอายุห่างกับหล่อนเกือบรอบ ทั้งยังช่วยพ่อแม่เลี้ยงหล่อนมาเองกับมือ หากจะเรียกว่าเป็นพ่อคนที่สองที่สามก็คงไม่ผิดนัก และแม้ว่าพวกเขาจะชอบชวนกันทะเลาะแบบนี้บ่อยๆ บทจะชวนคนอื่นทะเลาะขึ้นมาก็เข้ากันได้ดีเป็นปีเป็นขลุ่ย แต่เลิกจนโตกุมาริกาจึงแทบไม่เคยมีแฟนเลยสักคน เพราะถูกสองเซตสแกนจนอาจเรียกได้ว่าสกิดดาวรุ่ง มีก็แต่หม่อมราชวงศ์นพคุณคนเดียวที่อดทนกระทั่งฝ่าด่านอรหันต์ของสองเซตมาได้ “นี่มดโตจนเป็นแม่คนแล้วนะ พี่หมีกับพี่หมีก็ยังชอบทำเหมือนมดเป็นเด็กอยู่อีก”

“ก็มีน้องสาวกับเขาอยู่คนเดียว ถ้าไม่ห่วงมดจะให้พี่ไปหว่าใคร”

เซตชลัยม่อจนจนคนเป็นน้องอ่อนนอกอ่อนใจ แต่แล้วคำพูดประชดประชันนั้นก็ทำให้ความคิดทะเล้นๆ แวบเข้ามาในสมองของกุมาริกาจนได้

“จันมดหาเมียให้สักคนดีไหมคะ เผื่อว่าพี่หมีจะได้มีอีกคนให้ห่วง”

เซตชลถอนหายใจนิดๆ กลอกตามองเพดานด้วยอารมณ์เบื่อหน่าย “อยู่บ้านแม่ก็พูดเรื่องนี้แทบจะวันละสามเวลาหลังอาหารอยู่แล้ว อุตส่าห์หลบมาถึงนี่ มดก็ยังจะทำตัวเป็นมนุษย์แม่ไปอีก”

“ก็มดเป็นแม่คนแล้วนี่ มดเลยเข้าใจความรู้สึกแม่ดี” กุมาริกายกย่อนด้วยสีหน้าระรื่น ไม่ได้อยากหาเมียให้ชายหนุ่มจริงๆ เพราะเชื่อว่าของแบบนี้หากจะมาก็มาเอง หล่อนก็แค่อยากแกล้งขานิดๆ หน่อยๆ เท่านั้น “ที่พูดก็เพราะเป็นห่วงหรอกนะ ไม่อยากให้เห็นมดหล่อยๆ กล้ามแน่นๆ อย่างพี่หมีก็ต้องเจตตายตอนแก่ จริงไหมคะพี่หมี”

“อือ” เซตพนาทอรับเสียงเรียบ ซ้ายยังมิวายเสนอแนะ “เอาน้องปลาตาวคนเมื่อกี้เลยก็ได้ ไหนๆ ก็จับนมเขาไปแล้วนี่”

“ไปขยี้ผ้าอ้อมให้หลานโน่นไป” เซตชลสวน ดวงตามีประกายขุ่นเคืองนิดๆ ที่พี่ชายหัดนมไม่เลิก แต่นอกจากอีกฝ่ายจะไม่สำนึกแล้ว ยังยิ้มชอบใจเสียอีก ไม่ต่างจากกุมาริกาที่หัวเราะคิกๆ เพราะครั้งที่เซตพนาจับกับภรรยาวัยใสใหม่ๆ นั้น เซตชลเองก็แก้งลั้ออีกฝ่ายไว้เยอะ

คนโดนรุมตัดสินใจเดินไปเล่นกับหลานแก่แข็ง พอเห็นทารกน้อยกำลังนอนตาแป๋วก็ไม่ลั้งเลใจที่จะก้มลงค่อยๆ ประคองอุ้มขึ้นมาจากเปล

“มาเล่นกับลุงหมึกดีกว่าเนอะ อย่าไปอยู่ใกล้ลุงหมึเลย ลุงหมินิสัยไม่ดีชอบถากถางคนอื่น” เขาไกวแขนไปมาเบาๆ คล้ายกำลังไกวเปลทารกน้อยที่กำลังนอนตาแป๋วจึงอารมณ์ดี และมีเสียงชอบใจเล็ดลอดจากริมฝีปากน้อยๆ “หัวเราะแบบนี้แปลว่าเห็นด้วยกับลุงหมึกแน่ๆ ลุงหมินิสัยไม่ดีเนอะ...คุณรุจเนอะ”

เซตพนาส่ายหัวนิดๆ พลังหันไปหาน้องนุชสุดท้องของบ้าน “พวกข้าแพ้แบบนี้แหล่หมด ยอมรับความจริงไม่ได้ก็เลยต้องมโนเอาหลานเป็นพวก”

“เดี๋ยวกู โครมโนครับ” เซตชลไม่ยอมรับข้อกล่าวหา “คุณรุจที่มผมอยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นไม่อารมณ์ดีแบบนี้เวลาผมอุ้มหอรอก”

ความที่เคยอุ้มกุมาริกามาตั้งแต่ยังแบเบาะ เซตชลจึงสามารถอุ้มหลานได้อย่างถนัดมือ เขายังคงไกวแขนไปมาเบาๆ เพื่อเล่นกับหลาน แต่แล้วจู่ๆ ก็ต้องรู้สึกถึงความขึ้นน้ำหนักอย่างที่ไม่ลืมนึกมาตามเลื้อ

“เฮ้ย!”

เซตชลอุทาน ก้มลงมองสำรวจอย่างไม่อยากเชื่อว่าทารกจะกำลังฉี่รดแขนเขา และเหตุที่ไม่คาดฝันก็ทำเอาเซตพนาระเบิดหัวเราะก๊าก ทั้งๆ ที่ปกติค่อนข้างเยียบขีมิ

“เออ! เชื่อแล้วว่าหลานอยู่ทึมแกจริงๆ ถึงได้ฝากรักไว้ที่แกแบบนี้”

“โห คุณรุจ” เซตชลประทั่วงหลานชายที่ยังคงมองตาแป๋ว ริมฝีปากน้อยเม้มเข้าหากันเบาๆ ราวกับไม่รู้ตัวเองทำอะไรผิด “ไม่ต้องบอกรักลุง

ด้วยวิธีนี้ได้ลูก”

“มาค่ะ เต็มดวงจัดการเอง” กุมาริกาหัวเราะขำพลางเข้ามาขอรับบุตรชายไปอุ้ม หล่อนใช้ผ้าอ้อมส่วนที่ยังไม่เลอะเช็ดทำความสะอาดคราบของเหลวที่ติดอยู่ตามขาทารกก่อนในเบื้องต้น “กระต่ายหิขุอยู่บนโน้ต๊ะคะ พี่หมึกเอามาเช็ดไปพลางๆ ก่อนไหมคะ เต็มดวงมหาเลื้อยให้เปลี่ยน”

“อาบน้าเลยเถอะ” เซตพนาขำ มองสภาพน้องชายที่เลอะเทอะเปรอะเปื้อนเสมือนว่าเห็นใจ “อย่าเป็นถึงส้วมเคลื่อนที่ ฉันขอรับรอง”

“เรื่องทับถมขอให้ออก” เซตชลหมั่นไล่พี่ชายเสียเหลือเกิน แต่เวลาเดียวกันก็ยอมรับว่าสภาพตัวเองตอนนี้ไม่น่าพึงประสงค์เท่าไร แม้ว่าหิของทารกน้อยจะไม่ค่อยมีกลิ่นฉุนเหมือนผู้ใหญ่ก็ตาม

“รอแป้นะคะ มดเปลี่ยนผ้าอ้อมให้หลานก่อน” หญิงสาวหมายใจว่าจะพาเซตชลไปอาบน้าในห้องรับรอง แต่แล้วจู่ๆ เสียงใครบางคนก็ดังมาจากทางประตูห้อง

“น้ำเย็นๆ มาแล้วค่า”

เมื่อหันไปมองก็เห็นว่ามะปรางกำลังยกถาดเครื่องดื่มกับของว่างเข้ามา

“พี่มะปรางมาได้จังหวะเลยคะ” กุมาริกายิ้ม ถือโอกาสสวนอีกฝ่ายให้ช่วยจัดการแทนบางเรื่อง “คุณรุจเพิ่งฝากรักใส่พี่หมึกเมื่อกี้ ถ้ายังไงมดฝากพาพี่หมึกไปอาบน้าที่ห้องรับรองหน่อยสิคะ”

“ตายจริง” สาวใช้วัยสามสิบปลายๆ รีบวางถาดอาหารในมือลงบนโน้ต๊ะ หันไปมองคราบของเหลวที่ติดอยู่ตามเลื้อยและแขนเซตชลแล้วก็แทบไม่ยอมยกเชื้อสายตา เพราะมันเปียกขึ้นเสียยิ่งกว่าก๊อกรั่ว! “จัดก๊อกใหญ่ขนาดนี้...ท่าทางคุณรุจจะรักลุงหมึกมากๆ แน่คะ”

หล่อนยิ้มแฉ่งให้กำลังใจ ก่อนจะผายมือเชิญไปยังทางเดินด้านนอกด้วยกัน

เซตชลถอนหายใจน้อยๆ ไม่ได้โกรธเคืองหลาน เพราะถ้าจะเคืองใคร

สักคนจริงๆ ก็เห็นที่คงเป็นพี่ใหญ่ของบ้านที่เอาแต่นั่งยิ้มขำอยู่บนโซฟา
ต่างหาก

เสียงน้ำจากฝักบัวหยุดลงหลังจากที่มือน้อยยื่นไปปิด ทะเลดาว
คว้าผ้าขนหนูที่แขวนอยู่ไม่ไกลจากห้องอาบนํ้ามาเช็ดเนื้อเช็ดตัว ก่อนจะ
ตรงไปหยิบชุดที่เตรียมไว้บนชั้นวางของมาสวมใส่ให้เรียบร้อย เนื่องจาก
ชุดเดิมเลอะเศษดินเศษหญ้าในสวนหมดแล้ว

เป็นเพราะอิตามือปลาหมึกแท้ๆ...

หวนนึกถึงชายหนุ่มที่มายืนจ้องอยู่ใต้ต้นมะม่วงแล้ว ทะเลดาวก็อด
โมโหนิดๆ ไม่ได้ ต่อให้เขาช่วยรับหล่อนไม่ให้ต้องหัวร้างข้างแตกหรือเป็น
อันตราย แต่ถ้าไม่ใช่เพราะเขามาทำให้ตกใจ หล่อนก็คงไม่พลัดตกลงไป
ง่ายๆ แบบนั้น ไหนจะเรื่องที่เขาพูดจาไม่น่าฟัง แล้วยังจับนมอีก

‘จับไปยังไม่รู้เลยว่านม แต่ถ้าล่วงเกินก็ขอโทษแล้วกัน’

ทะเลดาวหน้าคว่ำ ก้มลงมองเนินอกตัวเองที่อาจจะมียูไม่มากมายนัก
แต่ก็ไม่ได้แบนราบเหมือนไข่ดาวเสียหน่อย ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายตั้งใจพูด
กลบเกลื่อนเพื่อไม่ให้หล่อนอาย หรือมีความนัยอยากดูหมิ่นแอบแฝง แต่
ไม่ว่าจะอย่างไรมันก็น่าฟังอยู่ดี

หญิงสาวถอนหายใจน้อยๆ พยายามปิดเรื่องคนนิสัยเสียออกจาก
สมอง หล่อนตรงไปแขวนผ้าขนหนูที่ราวไม้ใกล้ๆ ตู้เสื้อผ้าด้านนอก แล้ว
กวาดตามองห้องนอนโหนดสีครีมที่ตกแต่งเป็นสไตล์วินเทจอย่างไม่คิดไม่ฝัน
ว่าจู่ๆ จะต้องย้ายออกจากคอนโดมาอาศัยอยู่ที่วังคุณาภดินทร์ เพราะต่อให้
หม่อมราชวงศ์หนุ่มและภรรยาจะดีกับหล่อน แต่ได้ชื่อว่าเป็น ‘บ้านคนอื่น’
อย่างไรเสียก็ไม่สะดวกสบายเท่าเดิม

ยิ่งช่วงสอบปลายภาคแบบนี้ หล่อนยิ่งไม่ควรจะต้องมาเสียสติเพราะ
เรื่องไร้สาระเลย

นึกถึงเรื่องสอบขึ้นมาได้ ทะเลดาวก็ไม่รอช้าที่จะก้าวไปทางหน้าต่าง

ห้องนอนเพื่อชะงักหน้ามองหาบางอย่างข้างนอก ครั้นเห็นมะม่วงหลายผล
ยังหล่นอยู่บนสนามหญ้า ทะเลดาวจึงเริ่มยิ้มออกได้บ้าง

ก่อนหน้านี้หล่นซะมักหมั่นอยู่กับการอ่านหนังสือเตรียมสอบ แต่
พออ่านนานๆ เข้า...ตาบาก็เริ่มคิดถึงตาล่าง เมื่อรู้สึกอยากกินผลไม้เปรี้ยวๆ
กระตุ้นให้ตาล่าง และเคยเห็นว่าในสวนปลูกมะม่วงอยู่ต้นหนึ่ง ทะเลดาว
ก็เลยขออนุญาตกุมาริกาไปเก็บ หมายถึงจะทำมะม่วงกินเพลินๆ ระหว่าง
อ่านหนังสือ

แม้ตอนนี้มันอาจจะเข้าไปบ้างเพราะนิสัยเสียๆ ของคนบางคน แต่
ทะเลดาวก็ไม่อยากถือสาอีก

หญิงสาวในชุดเอี๊ยมกระโปรงสีฟ้าสดใสตัดสินใจออกจากห้องนอน
ส่วนตัวเพื่อกลับไปเก็บมะม่วงที่สนามหญ้า แต่ยังไม่ทันถึงทางลงบันได
ด้วยซ้ำ หล่นก็เห็นมะปรางเดินสวนขึ้นมา

“พี่มะปราง” ทะเลดาวยิ้มทักตามประสาคนมนุษยสัมพันธ์ดี สังเกต
ว่าอีกฝ่ายถือเลื้อสีฟ้าตัวหนึ่งติดมือมาด้วย

“คุณปลาตาวจะไปไหนคะ”

“ไปเก็บมะม่วงนะคะ”

“อ้าว? ยังไม่ได้เก็บอีกเหรอคะ” สาวใช้มีสีหน้างุนงง เพราะเห็น
ทะเลดาวชวนคนสวนเก่าแก่ในวังที่คุยกันได้ถูกคอไปช่วยเก็บตั้งแต่ราวๆ
หัวโมงก่อน

“พอดีมีอุบัติเหตุชนิดหน้อย ปลาตาวก็เลยต้องขึ้นมาอาบน้ำชะก่อน
นะคะ” หล่นครั้นจะอธิบายในเชิงลึก เพราะเห็นว่าไหนๆ เรื่องมันก็ผ่าน
ไปแล้ว เหนือสิ่งอื่นใดคือหล่นไม่อยากจะนึกถึงคนปากปิจอให้เสียอารมณ์
อีกด้วย “ว่าแต่พี่มะปรางเอาเลื้อใครมาคะ”

“ของคุณหมึก พี่ชายคุณมนต์นะคะ”

เป็นคำตอบที่ทำให้ทะเลดาวชะงัก อุตส่าห์ไม่พูดถึงแล้วเสีย ยัง
มิวายต้องได้ยินชื่อเขาให้ระคายหูอีก

“เธอมาเยี่ยมคุณมดกับคุณรุจ แต่เจอคุณรุจนี่ล่ะ ตอนนั้นก็เลยอาบน้ำ
อยู่ในห้องรับรองค่ะ”

ทะเลดาวถึงกับหัวเราะคิก साเกใจนิดๆ เมื่อรู้เหตุผลที่มะปราง
เอาเสื้อเขามา “สมน้ำหน้า”

“อะไรนะค่ะ” มะปรางทวนถาม คนเพลอหลุดปากจึงได้แต่อึกอัก
ลืมนึกไปเสียสนิทว่าอีกฝ่ายยังไม่รู้ความบาดหมางระหว่างหล่อนกับเขา และ
ที่สำคัญคือหล่อนไม่ควรพูดถึงเขาในลักษณะนั้นด้วย เพราะอย่างไรเสีย
เขาก็เป็นพี่แท้ๆ ของกুমาริกา

แต่เขายากทำตัวน่าหมั่นไส้เองทำไมล่ะ ถึงอายุมากกว่าก็ใช่ว่าจะ
น่านับถือสักนิด

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ แล้วนี่พี่มะปรางต้องเอาชุดไปซักให้เขาเหวอะคะ”
เรื่องเฉไฉทะเลดาวถนัด และรอยยิ้มหวานๆ ของหล่อนก็ทำให้มะปราง
เอ็นดูมากกว่าจะตดใจสงสัย

“เรียบร้อยแล้วค่ะ นี่เพิ่งอบแห้งเสร็จ พี่กำลังจะเอาไปให้คุณหมึกที่
ห้องรับรอง” สาวใช้พยักพยิตไปยังประตูไม้บานหนาถัดจากห้องนอนของ
ทะเลดาว ซึ่งคนมาอยู่ใหม่เองก็พอจะรู้ว่าห้องทางปีกขวาทั้งหมดมีไว้
รับรองแขกที่เดินทางมาพัก แต่มองตามได้ไม่ทันไรกลับได้ยินเสียงอีกฝ่าย
อุทาน “อ๊ย!”

เมื่อหันกลับมา สีหน้าบิดเบี้ยวของมะปรางก็ทำเอาทะเลดาวตกอก-
ตกใจไม่น้อย

“เป็นอะไรหรือเปล่าค่ะพี่มะปราง”

“ท้องเสียล่ะค่ะ” มะปรางสูดปากเบาๆ พลงเอามือกุมท้องที่เริ่มจะ
คดงอตามตัวนิดหน่อย “วันนี้รอบที่สามแล้ว ต้องเป็นเพราะยาหยอหยางรม
ที่ตาสมซื้อมาเมื่อกลางวันเนาะ”

สมหมายเป็นคนสวนวัยห้าสิบต้นๆ ที่ทะเลดาวชวนไปเก็บมะม่วง
ด้วยกัน ตอนนั้นเขาเองก็จู้จี้ๆ กะทันหัน ถึงได้ขอตัวไปเข้าห้องน้ำ แต่แล้ว

กลับหายต่อไปโดยไม่มีความหวังว่าจะกลับมาอีกเลย

“อู๋... พี่มะปรางไม่ไหวแล้ว ประตุมืองจะแตกพ่ายแล้วละ คุณปลาตาวช่วยพี่มะปรางหน่อยนะคะ พี่มะปรางฝากเอาเสื้อผ้าไปให้คุณหมึกที”

เป็นการให้วั้นที่ทำเอาทะเลดาวเหวอ แต่ไม่ทันได้เอ่ยปฏิเสธ คนกำลังถูกข้าศึกโจมตีก็สนใจแล่นยัดเสื้อผ้าของเขาไปไว้ในมือหล่อน

“เอ่อ...” ทะเลดาวอีกอึก เห็นท่าทางอีกฝ่ายคงไม่ไหวจริงๆ เลยปฏิเสธไม่ลง “พี่มะปรางไปเข้าห้องน้ำในห้องปลาตาวก่อนก็ได้นะคะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ มันไม่ชินที่ชินทาง” ว่าแล้วมะปรางก็วิ่งป่วนกลับลงบันไดไปยังห้องน้ำแม่บ้านที่ใกล้ที่สุด

หญิงสาวมองตามด้วยความเป็นห่วง หากประตูมืองแตกพ่ายขึ้นมา กลางทางคงไม่ดีแน่ๆ แต่พอจุกคิดได้เกี่ยวกับภาระที่ถูกฝากเอาไว้ หล่อนก็ก้มลงมองเสื้อยืดสีฟ้าในมือตัวเองพลางทำปากขมุบขมิบ

“เจ้ากรรมนายเวรชัดๆ” ทะเลดาวถอนหายใจเล็กน้อย อดคิดไม่ได้ว่าเหตุใดถึงต้องมีเรื่องให้เจอกันด้วย แต่ก็เอาเถอะ... ไหนๆ สวรรค์ก็ลงโทษเขาแทนหล่อนอย่างสาแก่ใจแล้ว ทะเลดาวจะทำหน้าที่พุทธศาสนิกชนที่ดีด้วยการไม่จองเวรเขาอีกก็แล้วกัน

หญิงสาวหมุนตัวกลับไปทางเก่า ก่อนจะหยุดหน้าประตูห้องรับรองที่อยู่ถัดจากห้องนอนของหล่อนเพื่อเคาะเบาๆ ตามมารยาท แต่เมื่อไม่มีเสียงใดตอบรับมาเป็นเวลานาน คิ้วเรียวยาวก็เริ่มขมวด

“คุณ... คุณหมึก” ทะเลดาวร้องเรียกพลางเคาะซ้ำไปใหม่ “หนูเอาเสื้อที่ซักแล้วมาให้ค่ะ”

เงิบ...

ทะเลดาวแปลกใจจังจริงๆ ก่อนจะลองหมุนลูกบิดเข้าไปโดยพลการ หล่อนเฝ้ามองหน้ามอ่งสำรวจรอบๆ ก่อนในเบื้องตัน ทว่ากลับไม่เห็นแม้เงาของใครสักคน

ทันใดนั้น ดวงตากกลมโตก็ไปสะดุดเข้ากับกางเกงขายาวสีครีมที่วางพาดอยู่บนโซฟาที่นั่งเล่น หล่อกลับคล้ายคลึงคลาว่าน่าจะเป็นกางเกงตัวเดียวกับที่เขาสวมตอนเจอกันในสวน

เป็นไปได้ว่าเขาอาจจะยังอาบน้ำไม่เสร็จ?

ริมฝีปากอึดขยับยิ้ม ถือวิสาสะก้าวเข้าไปในห้องรับรองหมายจะวางเสื้อทิ้งไว้ให้ เพราะหล่อนเองก็ไม่อยากเจอหน้าเขาให้เสียอารมณ์เท่าไร แต่ยังไม่ถึงที่หมาย ประตูห้องน้ำก็ถูกเปิดพรวดออกมา

ดวงตากกลมโตเบิกกว้าง นึกไม่ถึงว่าจะหันไปเห็นชายหนุ่มกำลังก้มหน้าก้มตาพันผ้าขนหนูรอบเอวสอบ ทั้งๆ ที่ไม่มีอะไรสวมติดตัวสักชิ้น “กรี๊ด!”

“เฮ้ย!” เขตชลอุทาน รีบพันผ้าขนหนูให้เสร็จเพราะไม่คิดว่าจะเงยหน้ามาเห็นหล่อนอยู่ในห้องแบบนี้ และการที่หญิงสาวยกเสื้อในมือขึ้นปิดหน้าตัวเองทันทีก็ทำให้แน่ใจได้ว่าหล่อนเห็น ‘หมึกยักษ์’ เข้าแล้ว

“คนบ้า! ลามกที่สุด!” หญิงสาวละล้าละลัก “ทำไมไม่พันผ้าขนหนูให้เรียบร้อยก่อนนะ”

“เรอนั้นแหละ เข้าห้องคนอื่นทำไมไม่รู้จักเคาะประตูก่อน”

“หนูเคาะแล้ว แต่คุณไม่ตอบรับสักคำนี่” ทะเลดาวแย้ม ยังคงไม่เอามือลงง่ายๆ เพราะกลัวจะเห็นภาพบาดตาเป็นครั้งที่สอง

ชายหนุ่มเพิ่งสังเกตเห็นตอนนั้นเองว่าในมือหล่อนคือเสื้อยัดสีฟ้าตัวเก่งที่มะปรางอาสาจะเอาไปซักอบแห้งให้เขาเมื่อพักก่อน มุมปากของเขตชลกระตุกขึ้นนิดๆ คิดอยากเอาคืนเด็กแสบที่กล่าวหาเขาว่าเป็น ‘ไอ้หื่น’

“ก็เลยต้อง ‘แอบย่อง’ เข้ามา”

“บ้า!” ทะเลดาวสวน ไม่ใช่พวกถ้ามองโรคจิตแบบเขา อยู่ดีไม่ว่าดีถึงได้ไปยัณโจ่งหล่อนได้ตื้นมะม่วง “หนูก็แค่จะเอาเสื้อที่ซักเสร็จแล้วมาให้ แล้วก็จะรีบออกไปเท่านั้น”

“แต่ฉันไม่เห็นว่าคุณจะอยากรีบกลับออกไปเลย”

เขาก้าวมาดึงเสื้อที่ปิดตาออก เล่นเอาเสียทะเลดาวผวาเหวี่ยง แต่ไม่ทันได้เห็นว่าเขาพันผ้าขนหนูเรียบร้อยแล้วหรือไม่ ใบหน้าเปียกๆ ที่อยู่ใกล้แค่คืบก็ทำเอาหล่นหน้าร้อนผ่าว คาดไม่ถึงว่าเซตซลจะค่อยๆ โน้มหน้าลงมาใกล้ พาให้หล่นต้องเอนกายถอยหลบตามสัญชาตญาณ

“หรืออยากดูฉันเปลี่ยนเสื้อผ้า...ติดใจคราเคน^๒ของฉันแล้วสิ”

คราเคนนั้นหรือ...

ทะเลดาวเผยปากอย่างเหวอๆ ไม่อยากเชื่อเลยว่าผู้หญิงเรียบร้อยน่ารักอย่างกุมาริกาจะมีพี่ชายห่ามขนาดนี้ได้ เขาอาจหาญเหลือเกินถึงได้สามารถเปรียบเทียบกับตัวเองกับคราเคนที่หล่นเคยเห็นในภาพยนตร์ไพเรตออฟเดอะแคริบเบียน

“คนผีทะเล!” หญิงสาวทูปอกเข้าไป แต่นอกจากคนตัวโตจะไม่สะท้านสะเทือนใดๆ แล้ว ยังหัวเราะซ้ำเสียอีก “ก็แค่หมึกน้อยขาดสารอาหารยังมีหน้ามาโอ้อีก”

“ลองวัดดูสักทีไหมเล่า”

“เชิญวัดไปเองคนเดียวเถอะค่ะ” ทะเลดาวหน้าคว่ำ หมั่นไส้คนอหังการจนอดไม่ได้ที่จะรีบเดินหนี แต่กลับไม่ทันสังเกตสักนิดว่าพื้นห้องมีคราบน้ำจากรอยเท้าของเขาเประอยู่ “ว้าย!”

คนตัวเล็กลื่นล้มคะมำ มือทั้งสองข้างควานคว้าหาที่ยึดเหนี่ยวตามสัญชาตญาณ และสิ่งที่อยู่ใกล้ที่สุดตอนนี้ก็คือไหล่เขา

“ระวังหน่อยสิ” เขาช่วยรับพลังกัมลงมองเด็กสาวผมเปียในอ้อมแขน

หล่นใจหายใจคว่ำ แต่พอรู้ว่าไม่เป็นอะไรแล้ว แผลงอกที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อของคนตรงหน้าก็ทำเอาทะเลดาวหน้าแดงระเรื่อ ลมหายใจปั่นป่วน

^๒ Kraken เป็นสัตว์ยักษ์ในตำนานที่ชาวทะเลเหนือหวาดกลัว ลักษณะคล้ายหมึกกล้วยขนาดยักษ์ โผล่ขึ้นจากน้ำพรวดเดียวก็สูงกว่าเสากระโดงเรือ และมักชอบโจมตีเรือเดินสมุทรอย่างกะทันหัน

อย่างแปลกประหลาดเพราะกลิ่นหอมสะอาดของคนเพิ่งอาบน้ำออกมาใหม่ๆ

แล้วกลิ่น... หล่อนรู้สึกเหมือนเลือดสาวในกายไหลสะเปะสะปะหลงทิศหลงทาง คิดไม่ออกด้วยซ้ำว่าควรทำอะไรต่อไป เพราะไม่เคยอยู่ใกล้บุรุษคนไหนในสภาพหมิ่นเหม่แบบนี้มาก่อน

“เอ... หรือจริงๆ แล้วมันเป็นแผนของเธอ เจอกันที่ไรถึงได้แข่งขาอ่อน” เซตชลैया ทั้งยังแก้มองทำเสียงกระเล่าในประโยคสุดท้าย “คราวหลังถ้าอยากจะกอดก็บอกกันดีๆ ได้”

สาวน้อยวัยใสหน้าร้อนวบ สติสตั้งหวนกลับคืนมาทันที

“หลงตัวเองที่สุด!” หล่อนรีบขึ้นกายออกไปจากอ้อมแขนของเขา ทั้งโกรธทั้งอายระคนกันเพราะไม่เคยเจอผู้ชายห่ามๆ พุดจาหน้าไม่อายขนาดนี้มาก่อน “จิตหมกมุ่นแบบคุณ ต่อให้เหลือคุณอยู่เป็นผู้ชายคนเดียวในจักรวาล หนูก็ไม่เอามาทำพ็อพพัन्ธุ์แน่ๆ มันหน้ามันโหนก โลกแคบ คิดว่าตัวเองเป็นพระเอกนิยายหรือไง ถึงได้เข้าใจผิดว่าห็นแล้วเห่”

“ขอบใจที่ทำให้เกียรติเทียบชั้นเดียวกับพระเอก”

ทะเลดาวถึงกับอ้าปากหวอ ไม่อยากเชื่อเลยว่าเขาจะยังมีสีหน้าภูมิใจประหนึ่งได้รับคำชมว่าหล่อขึ้นเทพ สุดท้ายเลยได้แต่ขบริมฝีปากล่างเบาๆ แล้วเดินหนีไปเสีย เพราะบ้านหล่อนสอนว่าไม่ควรนำพิมเสนไปแลกกับเกลือ แต่พอนึกได้ว่าพื้นลื่นก็ชะงักกึก ก็มลงมองครบน้ำเบื้องล่างเพื่อก้าวข้ามไปอย่างระมัดระวัง

เซตชลกระตุกยิ้มมุมปาก ดวงตามีประกายขบขันนิดๆ ยามมองตามหลังคนตัวบาง ไม่น่าเชื่อเหมือนกันว่าเขาจะอารมณ์ดีขนาดนี้ได้ บางทีคงเพราะไม่เคยเจอเด็กที่โหนกล้ำต่อปากต่อคำกับเขาขนาดนี้มาก่อน

“ทีไครที่มันนะ นังหนู”

๓

เนื่อคู่...ถึงอยู่แสนไกลคงไม่คลาดคลา

ลำแสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์กำลังจะลับไปจากโค้งฟ้า ทะเลดาว
ก้าวลงบันไดมายังห้องโถงของวังคุณาภดินทร์ เพราะตั้งแต่หล่อนมาอาศัย
อยู่ได้สองวันก็เริ่มรู้ว่าสมาชิกทุกคนในครอบครัวนี้จะกินมือเช้าและมือเย็น
พร้อมหน้าพร้อมตากันเสมอ

ครั้นก้าวเข้ามาในห้องรับประทานอาหารจริงๆ ทะเลดาวกลับต้อง
ประหลาดใจที่เห็นว่าที่นั่งตรงหัวโตะไม่ใช่หม่อมราชวงศ์นั่งน้าส้อย่างเคย
แต่กลับกลายเป็นน้องชายอย่างหม่อมราชวงศ์นพคุณที่กำลังพูดคุยกับ
ภรรยาของตนอยู่อย่างอารมณ์ดี

“สวัสดีค่ะพี่แก้ว” หญิงสาวยกมือไหว้ เพราะเอาแต่หมกตัวอ่านหนังสือ
เตรียมสอบอยู่บนห้องจนไม่ทันสังเกตว่าเขากลับมาเมื่อไร “กลับมานานแล้ว
หรือคะ”

“เพิ่งมาครับ” ราชินิกุลหนุ่มวัยสามสิบเจ็ดปีตอบรับพร้อมยิ้มละไม
และมันเป็นเวลาเดียวกับที่ทะเลดาวนั่งลงบนเก้าอี้ทางขวามือเขา ตรงข้าม
กับเก้าอี้ของกุมาริกา “เป็นยังไงบ้าง เริ่มคุ้นกับที่นี่หรือยัง”

“ค่ะ” ทะเลดาวยิ้มรับพร้อมๆ กับสาวใช้เริ่มตักข้าวใส่จานคนทั้งสาม “ว่าแต่วันนี้พี่แก้วไม่กลับมากินข้าวด้วยกันหรือคะ”

หล่อนหมายถึงพี่สาวของคุณชายและเป็นผู้ปกครองวังเก่าหลังนี้ “พี่แก้วไปงานเลี้ยงต่อ น่าจะกลับมาดีๆ เลย” เขาตอบพลางเริ่มลงมือรับประทานอาหาร

ทะเลดาวจึงไม่รอช้าที่จะหยิบช้อนบ้าง แต่ครั้นเห็นว่าหนึ่งในเมนูหลักของโต๊ะคือหมึกย่าง ใบหน้ายวนกวณารมณ์ของคนชื้อเล่นเดียวกันก็ลอยเข้ามาในสมอง

คราเคน...อี! หลงตัวเองซะมัด

ขณะที่ราชินิกุลหนุ่มกำลังคุยเรื่องสัพเพเหระกับภรรยา ทะเลดาวก็ใช้ช้อนกลางตักหมึกย่างมาใส่จานตัวเองเป็นลำดับแรก ก่อนจะลงมือระบายแค้นด้วยการเอาส้อมจิ้มอย่างรุนแรง แล้วค่อยตักน้ำจิ้มซีฟู้ดรสเด็ดฝีมือมะปร่างมาราดซ้ำ

อยากกวณประสาทตีนก จะกินให้หน้าใจเลย!

คิดแล้วทะเลดาวก็เอาหมึกย่างเข้าปาก เคี้ยวตุ้ยๆ แล้วตักหมึกชิ้นใหม่มาจิ้มระบายอารมณ์ในจานเหมือนเดิม

หญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงข้ามเหลือบตามาเห็นเข้าจึงอดแปลกใจไม่ได้

“ปลาตา...”

เจ้าของชื้อชะงัก เงยหน้าขึ้นมองกุมาริกาตาแป่ว “คะพี่มด?”

“มีอะไรหรือเปล่าจ๊ะ ทำไมต้องรุนแรงกับปลาหมึกขนาดนั้น”

เป็นคำถามที่ทำให้ทะเลดาวก้มลงมองหมึกย่างในจานที่ถูกล้อมจิ้มจิกฆ่าแหละเป็นชิ้นย่อยๆ เพิ่งรู้ตัวตอนนี้ว่าเปลอระบายแค้นรุนแรงไปหน่อย เมื่อเงยหน้าขึ้นเห็นสองสามีภรรยามองหล่อนอย่างงงๆ ทั้งคู่ คนเจ้าคิดเจ้าแค้นเลยได้แต่ยิ้มเจื่อน

“เปล่าค่ะ” หล่อนปดหน้าชื้อตาโส ใครจะกล้าบอกตรงๆ เล่าว่าเห็นหน้าคนผีทะเลในชั้นหมึก เพราะอย่างไรเสียเขาก็ได้ชื่อว่าเป็นพี่ชายแท้ๆ

ของกুমาริกา

“คงไม่ใช่ว่า...ยังโกรธพี่หมึกอยู่หรอคะ”

ทะเลดาวถึงกับเบิกตากว้าง ไม่อยากเชื่อเลยว่ากুমาริกาจะอ่านขาด ผิดกับหม่อมราชวงศ์พคุณที่เพิ่งกลับมาถึงวังคุณาภดินทรไม่นาน และยัง
ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสองเขตเข้ามาที่วัง

“โกรธพี่หมึก?” เขาหันกลับไปหาภรรยา เลิกคิ้วหนาๆ ขึ้นอย่าง
ไม่คาดฝัน “พี่ชายมดนะหรอครับ”

“เมื่อกลางวันพี่หมึกกับพี่หมีมาเยี่ยมหลานนะค่ะ แต่มีเรื่องเข้าใจผิด
กับปลาตาวนิดหน่อย” กุมาริกาเล่าโดยสรุปพลางหันไปหาสาวรุ่นน้องอีกครั้ง
“ถ้าปลาตาวยังรู้สึกไม่ค่อยดี พี่ก็ต้องขอโทษแทนพี่หมึกอีกทีนะจ๊ะ”

“ไม่ใช่แบบนั้นหรอคะ” ทะเลดาวร้อนรนปฏิเสธ ไม่อยากให้กุมาริกา
ต้องไม่สบายใจโดยใช้เหตุ เพราะเอาเข้าจริงเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับกุมาริกาสักนิด
เหนือสิ่งอื่นใดคือกุมาริกาดีต่อหล่อนมาตลอด และไม่รู้เรื่องที่พี่ชายตัวเอง
พูดจาห่ามๆ บนห้องรับรองด้วยซ้ำ “ปลาตาวไม่ใช่คนเจ้าคิดเจ้าแค้นเสีย
หน่อย ถึงพี่ชายพี่มดจะทำตัวไม่ค่อยน่ารัก แต่พี่มदन่ารัก ปลาตาวให้อภัย
ได้ค่ะ ปลาตาวเป็นคนดี”

กุมาริกาขำ มองออกว่าอีกฝ่ายยังเคืองพี่ชายคนรองของหล่อนอยู่
ลึกๆ แน่نون แต่ความเกรงใจทำให้ยอมอ่อนข้อ ซึ่งหากเป็นหล่อนที่เจอ
เหตุการณ์แบบนั้นก็คงจะเคืองอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน ดิตตรงที่หล่อนรู้จัก
นิสัยเขตชลดีว่าเนื้อแท้ไม่ใช่คนร้ายกาจก็เลยไม่อยากให้ทะเลดาวมีอคติ

“ฉันสารนี้ไปเที่ยวบ้านพี่ด้วยกันไหม” กุมาริกากลือโอภาสชวน เพราะ
ตั้งใจจะพาลูกชายไปให้คนที่บ้านรับขวัญอยู่แล้ว

“บ้านพี่มดหรอคะ”

“จ๊ะ” หล่อนตอบรับตามตรง “ตั้งแต่พี่ออกจากโรงพยาบาล พ่อกับ
แม่พี่ก็ยังไม่มีโอกาสได้เจอหลานแบบจริงๆ จังๆ เลย เพราะช่วงนี้งานที่ร้าน
ค่อนข้างยุ่ง พี่ก็เลยคุยกับคุณแก้วว่าจะพาคุณรุ้งไปหาที่โน่น ปลาตาวเคยบอก

ว่าอยากชิมอาหารฝีมือพ่อพี่ วันเสาร์น่าจะไม่มีสอบหรือเปล่า ไปด้วยกันสิ”

“เอ่อ...” ทะเลดาวอีกอึก พอจะรู้ว่าบิดามารดาของกุมาริกามีธุรกิจร้านอาหารเล็กๆ ย่านชานกรุง และหล่อนเคยพูดเองจริงๆ ว่าอยากไปลองชิมสักครั้ง แต่ถ้ามองเจอหน้าคนนิสัยเสียอย่างเซตชล ทะเลดาวก็คิดว่าหล่อนคงกินไม่ลงมากกว่า “พี่ชายพี่มดคงไม่อยากให้ปลาตาวไปหรอกค่ะ”

“ไม่หรอก...พี่หมึกใจดีจะตาย” กุมาริกาออกตัวแทนเขาพร้อมยิ้มละไม เหตุที่ชวนไปก็เพราะอยากให้ทะเลดาวรู้จักพี่ชายของหล่อนมากขึ้นจริงๆ แล้วเซตชลไม่ใช่คนมองโลกในแง่ร้าย หรือใจแคบสักนิด “ไม่เชื่อถามคุณแกก็ได้”

กุมาริกาหันไปขอความเห็นหม่อมราชวงศ์หนุ่ม แต่เขากลับมีสีหน้าอึ้งๆ รู้สึกเหมือนทุ่งลาเวนเดอร์ผุดขึ้นในห้องแบบปัจจุบันทันด่วน เพราะถ้าระดับเซตชลไม่เรียกมองโลกในแง่ร้าย เขาก็คงไม่ถูกใส่ไฟสารพัดกว่าจะบุกเข้าไปพิชิตใจหล่อนได้หรอก

“ครับ” นพคุณไม่อยากขัดมารยา อย่างไรเสียก็ล้วนเป็นอดีตทั้งสิ้น “ปลาตาวไปด้วยกันสิ บ้านพี่มดบรรยากาศดี อยู่ดีตรึมแม่น้ำ ปลาตาวต้องชอบแน่ๆ”

เมื่อถูกราชนิกุลหนุ่มชักชวนอีกเสียง ทะเลดาวยิ่งรู้สึกเกรงใจจนไม่อยากปฏิเสธ แต่เซตชลหลงตัวเองเสียขนาดนั้น ถ้าหล่อนไปด้วยจริงๆ คงมีวายถูกเข้าใจผิดว่าหลงเสน่ห์เขาอีกแน่

“เอาไว้ออกาสหน้าดีกว่าค่ะ เสาร์นี้ปลาตาวตั้งใจจะกลับบ้านไปเยี่ยมพี่เม่นด้วย” หญิงสาวหมายถึงพี่ชายแท้ๆ ซึ่งดูแลธุรกิจครอบครัวอยู่ที่ตราด และเป็นเพื่อนสนิทของนพคุณสมัยเรียนมหาวิทยาลัย “ขอบคุณพี่มดกับพี่แก่มากนะคะที่ชวน แต่เทอมนี้มหาวิทยาลัยปิดแค่สามอาทิตย์เอง พี่เม่นโทรมาถามยิกๆ ตั้งแต่เมื่อวานแล้วค่ะว่าจะกลับบ้านวันไหน”

“รายนี้ก็ชอบทำตัวเป็นพ่อเหมือนเดิม” หม่อมราชวงศ์หนุ่มโคลงคิระะเล็กน้อย ซึ่งกุมาริกาเองก็พอจะเคยได้ยินสามีพูดถึงอีกฝ่ายอยู่บ้าง

เหนือสมุทรเป็นนักธุรกิจเจ้าของรีสอร์ทระดับห้าดาวบนเกาะแห่งหนึ่งในจังหวัดตราด อายุห่างกับทะเลดาวถึงสิบหกปีเต็ม และสูญเสียพ่อแม่ไปด้วยอุบัติเหตุทางเรือเมื่อสิบกว่าปีก่อน ตอนนั้นทะเลดาวยังเด็กอยู่มาก เหนือสมุทรก็เลยกลายเป็นทั้งพี่และพ่อของทะเลดาวในเวลาเดียวกัน

“จ้ะครวหน้าห้ามปฏิเสธอีกนะ”

กุมาริการีบมัดมือชกไว้ก่อน รู้ว่าอย่างไรเสียสาวรุ่นน้องก็ต้องกลับมาพักอยู่ด้วยกันอีกในภาคการศึกษาหน้า ซึ่งทะเลดาวเองก็เชื่อว่าจะถึงเวลานั้น...เซตชลคงเลิกคิดเข้าข้างตัวเองแบบผิดๆ ว่าหล่อนอยากหาเรื่องไปใกล้ชิดเขาแล้ว

“ค๊ะ” ทะเลดาวตกปากรับคำ रिमฝีปากอิมขยับยิ้มอย่างสดใส แต่พอทุกคนเริ่มลงมือรับประทานอาหารต่อ แล้วหล่อนก็มองเห็นหมึกที่ถูกชำแหละค้างอยู่ในจาน ใบหน้าของคนกวนประสาทกวนเวียนมาในสมอง

‘หรืออยากดูฉันเปลี่ยนเสื้อผ้า...ติดใจราเคนของฉันแล้วสิ’

เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร...ทะเลดาวจ้มหมึกเข้าปากแล้วเคี้ยวตุ้ยๆ พยายามสะกดจิตตัวเองว่าหมึกคืออาหารทะเล และไม่เกี่ยวข้องกับคนหลงตัวเองแต่อย่างใด

กลับถึงบ้านที่ตราดเมื่อไร หล่อนก็คงไม่ต้องได้ยื่นข้อเขาให้ขุนช่องหมองใจอีกนาน

บัวสายสีชมพูแบ่งบานรับแสงสุดท้ายของดวงตะวันอยู่ในบึงขนาดใหญ่ย่านชานกรุง ติดกันคือเรือนไม้ทรงไทยประยุกต์ ซึ่งมีระเบียงกว้างเปิดให้บริการเป็นร้านอาหารภายใต้ชื่อ ‘เรือนกุมาริกา’

“ว่าไงนะ แกจะแต่งงานแล้ว” เซตชลยืนคุยโทรศัพท์อยู่ที่ราวระเบียง ติดริมบึงกว้าง คิ้วหนาเลิกขึ้นน้อยๆ อย่างไม่คิดไม่ฝันว่าจู่ๆ เพื่อนในแก๊งสมัยเรียนมัธยมจะโทร. มาบอกข่าวดี “ทำไมมันปูบับแบบนี้ล่ะ”

แม้เข้ากับเพื่อนจะแยกย้ายกันไปตามทางตั้งแต่เรียนจบใหม่ๆ แต่

เทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่องก็ทำให้คนที่อยู่ไกลกันได้ใกล้ชิดกันมากขึ้น เขตชลกับเพื่อนเก่าๆ ยังคงติดต่อพูดคุยกันทางไลน์เสมอ บางครั้งก็นัดไปพบปะสังสรรค์กันในช่วงวันหยุดบ้าง ล่าสุดก็เพิ่งไปตั้งแคมป์เต๊นท์น้ำตกด้วยกันแถบกาญจนบุรีหมาดๆ แต่กลับไม่เคยได้ยินว่าเพื่อนจะแต่งงาน ทั้งที่ก็คบหาดูใจกับสาวรุ่นน้องคนนี้นานหลายปี

“หรือว่าแกล้งไข่มุกทอง”

“บ้า...” คนในสายปฏิเสธกลัวหัวเราะ “คุณย่าฉันไปดูดวงมาวันก่อน หมอดูบอกว่าถ้าฉันไม่แต่งงานในปีนี้ก็จะได้แต่งงานอีกเลย ไหนๆ ฉันกับไข่มุกก็ตั้งใจจะแต่งงานอยู่แล้ว เลยไม่อยากให้คุณย่าต้องไม่สบายใจ”

“ก็เลยจัดงานซะวันสุดท้ายของปี” เขตชลอดแกล้งเห็นขี้ไม่ได้ เพราะมันเหลือเวลาอีกแค่ไม่ถึงเดือนเท่านั้น ซ้ำยังตรงกับเทศกาลสำคัญที่ทุกคนควรจะอยู่ฉลองกับครอบครัวตัวเองมากกว่า แต่เวลาเดียวกันก็เข้าใจดีว่ายาของเพื่อนสนิทคนนี้เชื่อเรื่องดวงมาก บรรดาลูกหลานเลยไม่อยากขัดศรัทธา

“ก็นั่นแหละ ฉันเลยไม่แน่ใจว่าจะมีเพื่อนๆ ว่างมากันสักกี่คน งานนี้เลยเชิญแค่คนพิเศษจริงๆ เท่านั้น แกสะดวกใช้ไหมเพื่อนหมึก”

“แกพูดมาขนาดนี้ ถ้าบอกว่าไม่สะดวกฉันคงเลวมาก” เป็นการยกย่อนที่ทำให้เอาคนในสายหัวเราะขบขัน

“เป็นอันว่าตกลงนะเพื่อน” อาคมมัดมือชก

จริงๆ แล้วเขตชลเองก็ไม่ได้ยึดอัดลำบากใจสักนิดที่จะยื่นมือไปให้มัด เพราะวันสำคัญของเพื่อนแบบนี้เซะจะมีกันได้บ่อยๆ บางคนมีเพียงครั้งเดียวในชีวิตด้วยซ้ำ ในฐานะคู่ชีวิตไปไหนไปกันมาตั้งแต่เด็กๆ ต่อให้ไม่ว่างขนาดไหนก็ต้องทำตัวให้ว่างจนได้อยู่ดี

“แต่ว่าลูกสะทุกขนาดนี้ ฉันจะเตรียมตัวทันไหมวะ” เขตชลยังอดบ่นนิดๆ ไม่ได้ “เดี๋ยวนี้เขายังฮิตแต่งงานแบบมีมิมอยู่ด้วย”

“เรื่องนั้นแกไม่ต้องห่วง ชูตเพื่อนเจ้าบ่าวเดี๋ยวฉันเตรียมให้เอง แกมาแค่ตัวกับหัวใจก็พอ”

“คนอินเลิฟนี่เขาพูดจาเสียวๆ แบบนี้กันทุกคนหรือเปล่าวะ” เขตชล ขำ ห่มเนื้อแล้วลีลาหวานเลี่ยนของเพื่อนขึ้นมาตึงๆ เพราะตั้งแต่พี่ชายของเขา แต่งสะใภ้เข้าบ้านก็มักหวานกับเมียจนน่ารำคาญบ่อยๆ

“แกก็ลองอินเลิฟดูบ้างสิเพื่อนหมึก แล้วแกจะรู้ว่าความรักทำให้ โลกนี้เป็นสีชมพู”

“แฉะๆ” เขตชลถึงกับแก้งล้งล่ำล็ก ไม่อยากเชื่อเลยจริงๆ ว่าคำพูด ทำนองนี้จะออกมาจากปากหนุ่มก้ามปูที่โปรดปรานกีฬาต๋อยมวดยพๆ กับ เขาได้ “พอๆๆ ไฉ่คม มดจะขึ้นโทรศัพท์ฉันละ”

“อีจฉะอะเด้”

“ฮึ!” เขตชลไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ เพราะเห็นใครแต่งงานมีความสุขเขาก็ยินดีด้วย “ว่าแต่แกจัดงานที่ไหน”

“ที่ตราด บ้านเกิดไข่มุกเขา เอาเป็นว่าเดี๋ยวฉันไลน์บัตรเชิญกับแผนที่ รีสอร์ทไปให้ละ ที่จริงก็อยากจะไปเชิญด้วยตัวเอง แต่มันกะทันหันมาก ขอโทษจริงๆ วะเพื่อน”

“ไม่เป็นไร แล้วไว้อีกกัน” เขตชलयิ้ม เข้าใจว่าเวลาก่อนข้างกระชั้นชิด ขนาดนี้ ว่าที่คู่บ่าวสาวคงเหนื่อยกับการเตรียมงานมากพออยู่แล้ว

เมื่อวางสายไม่นาน เสียงแอมป์ลิเคชั่นในมือถือก็แจ้งเตือนว่ามี ข้อความเข้ามา เขตชลเปิดเข้าไปดูคร่าวๆ ก็เห็นว่าเป็นการ์ดแต่งงานกับ แผนทีรีสอร์ทบนเกาะแห่งหนึ่ง

รีสอร์ททะเลดาว...

หัวใจของเขตชลขมวด สมองโพลไปนึกถึงเด็กเสบในวังคุณาภดินทร์ ที่ชื่อปลาตาว แต่เอาจริงมันก็ไม่เกี่ยวกันเลยสักนิด ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าเหตุใดจู่ๆ ถึงเผลอไปนึกถึงได้

คงเพราะปลาตาวเรียกได้อีกอย่างว่า ‘ดาวทะเล’

“ใครโทร. มาหะรอลูก ทำทางอารมณ์ดีเชียว”

เสียงหญิงวัยกลางคนดังขึ้นไม่ไกลนัก เขตชลหันไปหา ก็เห็นว่ามารดา

กำลังยกมารับอาหารมาตั้งโต๊ะริมระเบียงไม้ หากเดาไม่ผิดคงเห็นเขาจากในครัวด้านหลังที่มีหน้าต่างบานเล็กๆ มองออกมาได้

“ไอ้คอมนะครับ” ตอบตรงๆ พลังก้าวไปช่วยมารดา ยกกับข้าว ปรกดีแล้วเขากับพี่ชายคนโตมักกลับมากินมื้อเย็นที่เรือนกุมาริกาเสมอ บางครั้งหากงานในครัวไม่ยุ่งมากนัก บิดามารดาก็จะมาร่วมวงสนทนาด้วย “มันโธรมาชวนไปร่วมงานแต่ง”

“นี่ผมจะแต่งงานแล้วเหรอ” มุลิลาค่อนข้างประหลาดใจ แต่ก็ดีใจไปพร้อมๆ กันด้วย “เมื่อไรจะ”

“ปีใหม่นี้แหละครับ พอดีย่าไอ้คมไปดูดวงมา หมอดูทักว่าถ้าไม่แต่งงานปีนี้จะไม่ได้แต่งงานอีกเลย ไอ้คมมันก็เลยจัดให้ตามใจย่า” เขตชลเล่ายิ้มๆ ตามที่ได้ยินมา ซึ่งมุลิลาเองก็พอจะเคยได้ยินเพื่อนลูกชายคนนี้เปรยถึงย่าแท้ๆ ที่โปรดปรานการดูดวงเป็นชีวิตจิตใจให้ฟังอยู่บ้าง

“งั้นคราวนี้ก็เหลือแค่เราแล้วสิ เมื่อไรจะจัดให้แม่ได้ชื่นใจบ้าง”

เป็นประโยคที่ทำเอาเขตชลเหวอ ไม่อยากเชื่อเลยว่าคุยเรื่องอาคมอยู่ดีๆ จะวกมาเรื่องของเขาเสียได้

“เพื่อนๆ ในกลุ่มเราก็ก่อนกันไปหมดแล้ว พี่หมึกกับมดก็แต่งงานแล้ว เหลือแค่เราหน่อเดียวนี่ละ...ไม่เห็นพาสาวๆ มาให้แม่รู้จักสักคน”

“คงอีกไม่นานหรอกครับ”

เสียงหนึ่งดังขึ้นด้านหลัง เมื่อสองแม่ลูกหันไปมองก็เห็นเขตพนาก้าวขึ้นเรือนมาพร้อมนักศึกษาสาวหน้าตาน่าเอ็นดูที่มีอีกสถานะหนึ่งคือภรรยาของเขา

“ไม่แน่ว่าตอนนี้ไอ้หมึกมันอาจเจอเนื้อคู่แล้วก็ได้” เขตพนายิ้ม ตาพรวาระยับยามเหลือบมองหญิงสาวที่เขาเพิ่งไปรับมาจากมหาวิทยาลัยหมาดๆ

ชายหนุ่มที่ถูกพาดพิงกลับอดแปลกใจไม่ได้ “ใคร”

“ก็จะใครเสียอีกล่ะคะ คนที่พี่หมึกแอบไปจับนมเขาไป”

เสียงใสๆ ของนวินดาทำเอาคนฟังเหวอ หันไปมองหน้าพี่ชายคนโต ที่กำลังยืนนิ่งอย่างไม่อยากเชื่อเลยว่าจะเล่าเรื่องบ้าๆ ให้เมียเด็กฟังได้

“ตายจริง!” มุขีลายกมือทาบอก มองลูกสะใภ้อย่างไม่คิดไม่ฝัน แล้วหันกลับมามองคนมีขนกตติหลังที่แทบจะยกมือกุมขมับเลยทีเดียว

“ไม่ใช่นะครับแม่ มันเป็นอุบัติเหตุ”

“อุบัติเหตุอะไรกัน”

เสียงชายวัยกลางคนดังมาจากทางห้องครัว ดอกเตอร์พนัสกำลังก้าวมารวมโต๊ะพร้อมอาหารอีกสำรับที่เพิ่งปรุงสุกใหม่ๆ นวินดาจึงไม่รอช้าที่จะหันไปตอบพ่อสามีเสียงใส

“อุบัติเหตุรักคะคุณพ่อ พี่หมึกกำลังเจอเนื้อคู่แล้ว”

“คุณพี่สะใภ้ครับ” เขตชลแก้มถึงเรียกหล่อนด้วยสรรพนามตามการลำดับญาติ แม้จริงๆ แล้วนวินดาจะเพิ่งอายุสิบแปดอย่างสิบเก้าก็ตาม “อย่าเพิ่งเชื่อสามีคุณหมดทุกอย่างสิครับ เพราะถ้าเด็กนั้นจะเป็นเนื้อคู่ผมจริงๆ ก็คงเป็นคู่เวรคู่กรรมมากกว่า”

“แต่โบราณว่าเกลียดดั่งงูมักได้อย่างนั้นนะคะพี่หมึก แถมปกติพี่หมึกก็ไม่ค่อยจะเกลียดใครด้วย น้ำผึ้งเห็นเดินไปที่ไหนก็...พี่หมึกรักทุกคน” สะใภ้วัยใสไม่พูดเปล่า แต่ยกมือขึ้นทำท่าโอเลิฟยู่วาดไปกลางอากาศ เลียนแบบนกักร้องระดับตำนานอย่างป๊าเบิร์ตจนเขตชลส่ายหัว

เขาเคยทำเรื่องเพี้ยนๆ แบบนั้นเมื่อไรกัน

“ลงถ้าเกลียดขนาดนี้ได้ น้ำผึ้งว่ามันยังงัยๆ อยู่หนา” นวินดาขมวดกระเช้าน้องชายของสามีที่อายุมากกว่าหล่อนเกินรอบ “แก้มถึงเกลียดเพื่อกลบเกลื่อนหรือเปล่าคะ”

“อ่านนิยายมากนะเรา หรือเด็กผู้หญิงวัยนี้ก็เพื่อจ้อแบบนี้กันหมด” ว่าแล้วเขตชลก็เผลอไปนึกถึงคำดาของทะเลดาวที่บอกว่าเขาหื่นแล้วไม่เทเหมือนพระเอกนิยาย “พอกับยายเด็กนั่น”

“ฮั่นแน่! รู้จักกันวันเดียว รู้ด้วยเหรอคะว่าเนื้อคู่ชอบอ่านนิยายเหมือน

พี่สะใภ้”

หล่อนตอบตัวเองเบาๆ อย่างเต็มภาคภูมิ ผิดกับเซตชลที่ถึงกับเหวอ ลืมไปเสียสนิทว่าเธออยู่ท่ามกลางคู่ผัวเมียที่ชาติก่อนเกิดเป็นเครื่องซักผ้า!

“ตกลงว่าเป็นใครกันหนุ่ผึ้ง แม่รู้จักหรือเปล่า” มุสิลาชักอยากรู้ แต่ครั้นนึกจินตนาการเตรียมจะสาธยายในเชิงลึก คนไม่อยากจะตกเป็นหัวข้อสนทนาก็กระแอมขัดจังหวะ

“กับข้าวมันเสร็จหมดแล้วครับ”

ว่าแล้วก็หันไปเปิดโทรทัศน์สวยที่มารดาพกมาเพื่อตากใส่จาน ทุกคนเลยอดยิ้มขำไม่ได้ เพราะไม่บ่อยนักที่จะเห็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมาอย่างเซตชลทำตัวมีลัษณคมในแบบนี้

พรหมลิขิต...หรือจะสู้ปาลาดาวลิขิต!

ท้องฟ้าเบื้องบนกระจ่างใส เสียงคลื่นแว่วกระทบฝั่งอยู่ไกลๆ ทะเลดาวกำลังเดินผ่านสวนหย่อมในรีสอร์ตระดับห้าดาวบนเกาะแห่งหนึ่ง มายังสำนักงานของผู้บริหาร และมันเป็นจังหวะเดียวกับที่เลขาฯ สาวใหญ่ วัยสี่สิบต้นๆ เปิดประตูสำนักงานออกมา เลขาฯ ทำท่าจะร้องทัก ทะเลดาว ก็รีบยกมือขึ้นแตะริมฝีปากเป็นสัญญาณห้ามส่งเสียง ความที่ต่างเห็นหน้า ค่าตากันมานาน อีกฝ่ายจึงเดาได้ไม่ยากว่าทะเลดาวคิดจะทำอะไร

สาวใหญ่อมยิ้ม ปล่อยให้แขกไม่ได้รับเชิญก้าวเข้าไปในห้องโดยไม่แจ้งผู้เป็นนายล่วงหน้า

ชายหนุ่มวัยสามสิบเจ็ดในชุดลำลองสุภาพกำลังยืนหันหลังอยู่ริมหน้าต่าง มือถือโทรศัพท์คุยกับใครบางคนอยู่เพียงลำพัง เมื่อได้ยินเสียง ประตูห้องทำงานถูกปิดลงเบาๆ เขาก็ไม่ได้สนใจหันไปมองด้วยซ้ำ เพราะเข้าใจว่าเป็นเลขาฯ คนสนิทที่เพิ่งขอตัวเอาเอกสารออกไป

“ได้อยู่แล้ว รับรองพี่จะดูแลอย่างดีที่สุด”

ทะเลดาวค่อยๆ ย่องไปยืนด้านหลัง เป็นเวลาเดียวกับที่ชายหนุ่ม

วางสาย หล่อนจึงไม่รอช้าที่จะยกมือทั้งสองข้างขึ้นปิดตาเอาไว้

“ใครน้า...”

“เด็กไม่รู้จักโก๊ต” ชายหนุ่มยิ้มมุมปากน้อยๆ แต่เสียงราบเรียบนั้นกลับทำเอาทะเลดาวหน้าอจ้ำ หมดอารมณ์เล่นสนุกในทันทีทันใด

“พี่เม่นนะ ปลาดาวไม่ใช่เด็กๆ แล้วเสียหน่อย”

“มีแต่เด็กๆ เท่านั้นแหละที่ยังเล่นอะไรแบบนี้” เหนือสมุทรหันกลับมาหา แวตามีประกายขบขันนิดๆ ยามเห็นน้องสาวหน้าอ แต่เวลาเดียวกันก็รู้ว่าหล่อนไม่ได้โกธจริงๆ “แล้วนี่กลับมาเมื่อไร ทำไมไม่โทร. บอกล่วงหน้าสักหน่อย พี่จะได้ให้คนไปรับ”

“ถ้าบอกก็ไม่เซอร์ไพรส์ลึะ” ทะเลดาวยิ้มกว้าง “อีกอย่างปลาดาวอายุยี่สิบเอ็ดแล้ว จะไปไหนมาไหนไม่ต้องให้ใครคอยรับส่งหรอกค่ะ พี่เม่นนะ...ชอบทำเหมือนปลาดาวเป็นเด็กอยู่เรื่อย”

หญิงสาวค่อนข้างนิดๆ ก่อนจะจุกคิดบางอย่างขึ้นได้ “ว่าแต่...เมื่อกี้คุยกับสาวที่ไหนอยู่คะ ทำทางอารมณ์ดีเชียว หรือว่ากลับมาคราวนี้ปลาดาวจะได้พี่สะใภ้แล้ว”

“พี่เขยละสิไม่ว่า”

เหนือสมุทรหัวเราะน้อยๆ ผิดกับหญิงสาวที่นอกจากหัวเราะไม่ออกแล้วยังกะพริบตาปริบๆ เหมือนไม่อยากจะเชื่อหู ท่าที่เหล่านั้่นทำให้เหนือสมุทรส่ายหน้า เชื้อขนมกินได้เลยว่าต่อมวายในสมองหล่อนกำลังเริ่มทำงาน

“อย่าเพิ่งคิดไปไกล พี่หมายถึงไข่มุก” เขาอธิบายเพิ่ม เพราะต่อให้เขาเป็นโสดมานานหลายปี แต่ก็ไม่ได้นิยมไม้ป่าเดียวกัน “ปลาดาวจำไข่มุกได้ใช่ไหม พี่เขากำลังจะแต่งงานเร็วๆ นี้แล้วนะ”

“จริงหรอคะ” หญิงสาวตาวาว ตื่นเต้นยินดีไปกับพี่สาวข้างบ้านที่เคยวิ่งเล่นด้วยกันแถวริมชายหาดมาตั้งแต่เด็กๆ แม่ตอนหลังจะไม่ค่อยได้เจอกัน เพราะอีกฝ่ายแยกไปเรียนต่ออยู่ต่างประเทศ หล่อนก็ยังไม่เคยลืมความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นในวัยเยาว์ และติดตามข่าวคราวของกันและกันทาง

เฟชนักเสมอ “แต่ไม่ยกเห็นพี่ไม้มุกโพลต์บอกอะไรในเฟซฯ เลยกะ”

“เขาวามันจุลละหูก เลยกะเชิญแค่เพื่อนๆ กับญาติสนิทไม่กี่คนเท่านั้น แล้วก็มาเช่าพื้นที่ในรีสอร์ทของเราจัดงาน แต่แขกหลายคนน่าจะมาจากที่อื่น เมื่อกี้เลยโทร. มาคอนเฟิร์มจำนวนห้องที่จะจองเอาไว้ให้แขกล่วงหน้า เพราะมันตรงกับเทศกาลปีใหม่พอดี”

“แต่วันปีใหม่หรือคะ” ทะเลดาวขมวดคิ้วน้อยๆ แปลกใจว่าทำไมต้องจัดวันนั้นด้วย

“เรื่องมันยาว เอาไว้พี่ค่อยเล่าให้ฟังดีกว่า ปลาตัวไปอยู่บ้านคุณแก้วเป็นยังงี้บ้าง” เขาเปลี่ยนหัวข้อสนทนาดีๆ เพราะห่วงความปลอดภัยน้องสาวมากกว่า “นายรียังตามไปก่อกรวนอีกหรือเปล่า”

“ไม่แล้วละคะ เขาไม่รู้จึกพี่แก้ด้วยซ้ำ”

ก่อนหน้านี้ทะเลดาวต้องย้ายออกจากคอนโดใกล้ๆ มหาวิทยาลัยกะทันหันก็เพราะถูกคุกคามโดยชายหนุ่มที่คั่นหน้าคั่นตากันมานาน

เริงฤทธิ์เป็นลูกชายของผู้มีอิทธิพลบนเกาะ และตามต่อแยห่ล่อนมาตั้งแต่ยังเรียนไม่จบมัธยมปลายด้วยซ้ำ แรกๆ ก็ยังไม่กล้าทำอะไรมาก เพราะเกรงใจบารมีของเหนือสมุทร ผิดกับช่วงหลังที่ชอบทำตัวล้าเส้น ถึงขนาดตามสืบหาที่อยู่ของหล่อนในกรุงเทพฯ แล้วตามไปซื้อห้องอยู่ข้างๆ เพื่อที่จะได้แอบมองจากทางระเบียง บางครั้งก็ขอทำหน้าที่ไปรับไปส่งที่มหาวิทยาลัย แต่วิธีการที่ใช้กลับเหมือนพวกนักเลงหัวไม้ ยิ่งหล่อนปฏิเสธเท่าไร เขาก็ยิ่งอยากเอาชนะให้ได้เท่านั้น

เหนือสมุทรมีน้องสาวคนเดียวยอมไม่ยอมให้เรื่องร้ายๆ เกิดขึ้นแล้วค่อยไปตามเอาผิดคนเกรทีหลัง ต่อให้ระบบความปลอดภัยของคอนโดจะดีเยี่ยมแค่ไหน พอรู้ว่าเริงฤทธิ์ย้ายไปอยู่ห้องข้างๆ เขาก็คิดจะส่งบอดีการ์ดไปคอยคุ้มกัน แต่หญิงสาวรู้สึกว่ามันเวอร์วังเกินเหตุ หล่อนไม่ใช่เจ้าหญิงหรือบุคคลสำคัญระดับประเทศ ไม่ชินกับการถูกจับตามองตลอดเวลาเหนือสมุทรถึงได้รับปากว่าจะไม่ทำอย่างนั้นหากหล่อนยอมไปอยู่ในความ

ดูแลของหม่อมราชวงศ์หนุ่มเพื่อนสนิท

“อีกอย่าง...บ้านพี่เก่าคนอยู่เยอะเยอะ ต่อให้นายริทจะตามมาถูกจริงๆ ก็คงทำอะไรไม่ได้หรอกค่ะ”

“ถึงอย่างนั้นก็อย่าเพิ่งวางใจ บอกตรงๆ พี่ไม่ไว้ใจคนอย่างมัน”

“ค่า...พ่อ...” หญิงสาวแก้มแดงทอเสียงประซัด เพราะจริงๆ แล้วหล่อนไม่รู้สิว่าตัวเองตกอยู่ในอันตรายขนาดนั้น ยิ่งตอนนี้กลับมาอยู่บ้านที่ตราด ไม่มีทางเสียละที่เร่ร่อนก็จะกลับมาอวเว ส่วนหอมหน้าก็ฝึกงานแล้ว คงเข้ามาหาวิทยาลัยแค่นี้ก็วันเท่านั้น “รับรองว่าปลาตาวจะดูแลตัวเองอย่างดี ไม่ทำอะไรให้พ่อเป็นห่วงเลยล่ะ”

“เพิ่งรู้ว่าพี่แก่ขนาดนั้น”

“ก็สามสิบเจ็ดแล้วนา...นี่ถ้าแต่งงานเร็วสักหน่อย ปลาตาวคงเป็นลูกสาวพี่เม่นได้แหละ” หญิงสาวชอบบอกชอบใจ แม้รูปลักษณ์ภายนอกของเขาจะยังดูไม่แก่จริงๆ ก็ตาม

“ก็ว่าไปเรื่อย แล้วนี่กินอะไรมาหรือยัง”

“เรียบบ่อยมาจากฝั่งโน้นแล้วค่ะ แต่ว่าเย็นนี้พี่เม่นต้องอยู่กินข้าวกับปลาตาวนะค่ะ เพราะว่าปลาตาวพาแขกคนสำคัญมาด้วย”

“ใคร” เสียงเขาค่อนข้างห้วน หัวคิ้วขมวดขึ้นมาทันที เพราะไม่บ่อยนักที่น้องสาวจะพาคนอื่นมาเที่ยวบ้านช่วงปิดเทอมแบบนี้

“หน้าเข้มเขียว” ทะเลดาวขำ รู้ทันทีว่าพี่ชายแอบคิดไปถึงพวกหนุ่มๆ ที่มหาวิทยาลัย แต่ไหนแต่ไรเขาชอบพูดบ่อยๆ ว่าหากจะคบหาดูใจกับใครก็ให้ดูดีๆ เพราะคนสมัยนี้ไว้ใจไม่ค่อยได้ ถ้ามีแฟนแล้วไม่ดีไปกว่าพี่ ชีวิตนี้ไม่ต้องมีดีกว่า “ไม่ใช่หนุ่มๆ ที่ไหนหรอกค่ะ แต่เป็นเจ้าขาต่างหาก พี่เม่นจำเจ้าขาได้ไหมคะ”

“เจ้าขา?” เหนือสมุทรขมวดคิ้วน้อยๆ คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยได้ยินชื่อนี้ แต่นึกไม่ออกว่าได้ยินที่ไหน

“ไม่เจอกันแค่นี้กว่าๆ ทำเป็นลืม เจ้าขาที่เพื่อนสนิทปลาตาวไง พี่เม่น

ยังเคยไปกินข้าวด้วยตอนไปเยี่ยมปลาตาวที่คอนโดเลย”

“อ้อ...” เขาเริ่มนึกออกเลาๆ “คนที่ตัวเล็กๆ แล้วก็ชอบวิ่งดุกดิกๆ นั้นนะเหรอ”

“ดูพูดเข้า!” ทะเลดาวตีแขนเข้าให้ “เพื่อนปลาตาวไม่ใช่ลูกหมานะคะ ห้ามพูดแบบนี้ต่อหน้าเจ้าชาด้วย”

“พี่ก็ไม่ได้คิดแบบนั้นเสียหน่อย แต่จำได้ว่าเขาชอบวิ่งดุกดิกๆ จริงๆ”

“ยังคงย้ายอีก” ทะเลดาวถอนหายใจนิดๆ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเพื่อนสนิทเหล่านั้นก็กระตือรือร้นกับทุกๆ เรื่อง เว้นเพียงบางเรื่องเท่านั้นที่อีตาดียึดขาดเหลือเกิน ทุกวันนี้พี่ชายเหล่านั้นถึงไม่รู้เสียที่ว่ามีคนแอบรักแอบฝันถึงอยู่บ่อยๆ

“แล้วนี่เขาไปไหนเสียล่ะ” เหนือสมุทรมองไปทางประตูห้องทำงานไม่เห็นแม้เงาของสาวน้อยดุกดิกที่ทะเลดาวพูดถึง ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วเหล่านั้นก็จะมาทักทายเขาพร้อมทะเลดาวด้วย

“มาเรือนะคะ ปลาตาวให้คนหามาให้แล้ว ตอนนี้อยู่ที่ห้องรับรอง แต่เย็นนี้ปลาตาวว่าจะพาเจ้าชาไปกินข้าวที่แหลมชมทะเล พี่เม่นต้องเป็นเจ้ามือ นะคะ” หญิงสาวกอดแขนเป็นนัยว่ามัดมือชก คนตัวโตกว่าจึงเห็นที่ว่างปฏิเสธไม่ได้ และเขาเองก็ไม่อยากปฏิเสธอยู่แล้ว

“อยากกินอะไรก็คิดเอาไว้เลยแล้วกัน เดี่ยวพี่จองโต๊ะให้”

“น่ารักที่สุดเลยล่ะ” ทะเลดาวยิ้มรำ ตามีประกายวิบวับ “งั้นเดี๋ยวปลาตาวขอตัวไปดูอาการเจ้าชาก่อนนะค่ะ ไม่รู้ว่าป่านี้นะดีขึ้นหรือยัง พี่เม่นสนใจไปด้วยกันไหมคะ”

“พี่มีงานต้องเคลียร์ต่อ แต่ถ้าอยากได้อะไรเพิ่มเติมก็โทร. บอกพี่แล้วกัน”

“โอเคค่ะ งั้นเย็นนี้เจอกัน”

เหนือสมุทรมองตามหลังน้องสาวที่หมุนตัวกลับออกไปจากห้องทำงาน ดวงตาแวววาวด้วยความสุขที่เห็นว่าอีกฝ่ายอารมณ์ดีเหลือล้น แต่

เวลาเดียวกันก็ยังอดห่วงเรื่องเริงฤทธิ์ไม่ได้ เพราะถึงขนาดยอมลงทุนไปซื้อห้องอยู่ติดกับน้องสาวเขาในกรุงเทพฯ มั่นคงไม่ยอมให้มีการลงทุนนั้นเสียเปล่าแน่นอน

หวังก็แต่ว่าทะเลดาวกลับมาอยู่บ้านช่วงนี้คงไม่มีเรื่องวุ่นวายอะไรอีก เพราะไม่ว่าใครก็ตามที่กล้าทำลายรอยยิ้มของหล่อน เขาไม่มีวันยอมปล่อยให้มันยิ้มออกอีกแน่!

ท้องฟ้าเหนือผืนทะเลสีครามประดับประดาไปด้วยแสงดาวระยิบระยับ ทะเลดาวกำลังจูงมือเพื่อนสาวคนสนิทมาตามทางเดินบนสะพานไม้เล็กๆ ของแหลมชมทะเล ซึ่งมีลักษณะเป็นร้านอาหารบนเนินเขาในเขตพื้นที่รีสอร์ทของหล่อน แต่ครั้นใกล้จะถึงซุ้มประตูเข้าร้านจริงๆ สองเท้าของอีกฝ่ายกลับหยุดชะงัก

“เดี๋ยวๆ ปลาตาว เจ้าข้าสั่งอาหารไปกินที่ห้องดีกว่านะ”

“ทำไมล่ะ” ทะเลดาวหันกลับไปหาเพื่อนที่มีท่าทางประหลาด “อุตสาห์ข้ามฝั่งมาเที่ยวเกาะทั้งที มีอย่างที่ไหนสั่งอาหารไปกินในห้อง เจ้าข้าบ้าหรือบ้าเนี่ย”

“ก็...ปลาตาวบอกว่าพี่เม้นจะมากินด้วย”

“แล้วไม่ดีเหรอ” ทะเลดาวยิ้ม ผิดกับอีกฝ่ายที่นอกจากยิ้มไม่ออกแล้วยังหน้าแดงระเรื่อ “ที่เจ้าขายอมขำน้ำขำทะเลมาถึงนี่ทั้งๆ ที่เมาเรือไม่ใช่เพราะว่าอยากเจอพี่เม้นหรือไง”

“โอ้ยอยากนะมันก็อยาก แต่เจ้าข้าไม่รู้จะคุยอะไร อีกอย่าง...พี่เม้นก็น่าจะอยากคุยกับปลาตาวมากกว่า เจ้าข้าไม่อยากเป็นส่วนเกินหรือทำอะไรให้พี่เม้นรำคาญ เอาเป็นว่า...รอให้เจ้าข้าอุปเลเวลเป็นพี่สะใภ้ปลาตาวก่อนค่อยกินละกัน” ว่าแล้วคนปอดแตกก็หมุนตัวกลับไปทางเก่า แต่ไม่ทันถึงสองก้าวก็ต้องชะงัก

“มัวแต่ปอดแบบนี้ ชาตินี้ทั้งชาติกินก่ะ”

เจ้าขาออกตก ถอนหายใจนิดๆ อย่างยอมรับว่าเรื่องระหว่างหล่อนกับ เหนือสมุทรมันแทบเป็นไปไม่ได้เลยจริงๆ เขาเป็นถึงผู้บริหารรีสอร์ทระดับ ห้าดาวบนเกาะแห่งนี้ ส่วนหล่อนเป็นเพียงนักศึกษาธรรมดาๆ ที่กรุงเทพฯ ฐานะทางบ้านก็ไม่ได้ร่ำรวยอะไร หากไม่ใช่เพราะบังเอิญเป็นเพื่อนสนิทของ ทะเลดาว คงไม่มีวาสนาจะได้เดินเคียงกันด้วยซ้ำ และบางทีคงเพราะรู้ดี แก่ใจแบบนี้ ถึงได้ไม่อาจหาญพอจะจีบเขาก่อน ทั้งๆ ที่แอบหลงรักเขามาหลายปี

“แล้วไอ้ที่เจ้าขาอุตส่าห์แต่งสวยขนาดนี้ ไม่ใช่เพราะอยากดูดีใน สายตาพี่เม่นเหรอ” ทะเลดาวก้ำวตามมหาหุุดตรงหน้า ดวงตากลมโตพิศ มองชุดกระโปรงสีหวานที่เพื่อนสวม ต่อด้วยมองใบหน้าน่ารักที่แต่งแต้ม ด้วยเครื่องสำอางอ่อนๆ ทั้งที่ปรกติแล้วเจ้าขาแทบไม่แต่งหน้าด้วยซ้ำ อย่าง มากก็แค่ทาลิปมัน การที่จะปิดแก้มกริดอวยไลเนอร์แบบนี้ต้องเป็นโอกาส สำคัญๆ เท่านั้น ซึ่งกว่าสามปีที่เรียนมาด้วยกัน ทะเลดาวคิดว่าตัวเองเคย เห็นแทบนับครั้งได้ “อีกนิดเดี๋ยวก็จะได้เจอกันแล้ว เจ้าขาอย่าปอดแหกไป หน่อยเลยนะ พี่เม่นอาจจะนั่งๆ ไม่ค่อยยิ้ม ไม่ค่อยอะไรกับใคร แต่ที่จริง แล้วเขาใจดีมากนะ ถ้าเขารำคาญเจ้าขา...เขาไม่ตกลงมากินข้าวทั้งๆ ที่รู้ว่า เจ้าขาจะมาด้วยหรอก”

“พี่เม่นรู้ด้วยเหรอ” เจ้าขาตื่นเต้น ดวงตาเป็นประกายเล็กๆ ก่อนจะ ยิ้มกว้างเมื่อเห็นอีกฝ่ายพยักหน้า

“คราวนี้จะเข้าไปด้วยกันได้ยัง”

“ก็...” เจ้าขาอีกอึก ก็มลงจับปลายผมตัวเองม้วนพันนิ้วมือแก้ใจ
“พอคิดว่าจะต้องเจอจริงๆ เจ้าขาทำตัวไม่ถูกนี่นา”

แม้ปากจะว่าอย่างนั้น แต่พอรู้ว่าเหนือสมุทรเต็มใจจะให้หล่อนนั่ง ร่วมโต๊ะดินเนอร์กับคนในครอบครัว เจ้าขา ก็หมุนตัวเดินกลับไปทางเก่าๆ ынึกไม่ถึงว่าจะชนกับใครบางคนเข้าอย่างจัง

“อ๊วย!” เจ้าขาอุทาน เกือบจะล้มหงายหลัง แต่นับว่ายังเคราะห์ดีที่

อีกฝ่ายรวบกายเอาไว้ได้ แล้วพอเห็นใบหน้าเรียบนิ่งของเหินสมุทรปรากฏ
ใกล้ๆ เจ้าข้าก็ถึงกับหน้าแดงเรื่อ กะพริบตาบริบๆ อย่างไม่อยากเชื่อเลยว่า
เขาจะอยู่ตรงนี้

“ระวังหน้อยลิ”

“เอ่อ...ขอโทษค่ะ” เจ้าขาบอกละล่ำละลัก รีบถอยออกมาก้มหน้ามอง
พื้น เพราะไม่รู้เลยว่าเหินสมุทรเดินออกมาจากร้านตั้งแต่เมื่อไร แล้วเขาจะ
ได้ยินคำพูดของหล่อนก่อนหน้าไหม

โอเอ๋ย...หากเขาได้ยินจริงๆ จะเอานำไปไว้ที่ไหนได้อีกละเจ้าขา

“พี่เม่นมานานแล้วเหอะคะ” ทะเลดาวรู้ว่าเพื่อนเริ่มทำตัวไม่ถูกเลย
ช่วยเปลี่ยนหัวข้อสนทนา หล่อนเองก็มัวแต่คุยจนไม่ทันสังเกตการมาของ
อีกฝ่ายเช่นกัน “นี่กว่าพี่เม่นยังไม่เสร็จงานเสียอีก”

“นานๆ เราจะกลับบ้านสักครั้ง พี่จะเห็นงานสำคัญว่าไฉน”
ชายหนุ่มเคลียร์งานเสร็จได้พักใหญ่ๆ และมานั่งรออยู่ที่ร้านประมาณสิบนาที
ได้ “ว่าแต่ปลาตากกับเพื่อนทำไมไม่เข้าไป พี่เห็นยืนคุ้ยอะไรกันอยู่ตรงนี้
นานแล้ว มีเรื่องอะไรหรือเปล่าครับ”

ประโยคสุดท้ายเขาหันมามองคนตรงหน้า เจ้าขาเลยอดใจเต้น
โครมครามไม่ได้ เพราะไม่บ่อยนักที่เขาจะทำเหมือนห่วงใยหล่อนแบบนี้

สติ...สติ...หล่อนพยายามเตือนตัวเองด้วยการหลุบตาลง ที่จริงแล้ว
เขาก็แค่ถามตามมารยาทเท่านั้นเอง ไม่น่าเชื่อเลยว่าแววดาเขาจะมีพลัง
ทำลายล้างสูงขนาดนี้ มองแค่ไม่กี่วินาที หัวใจก็เหมือนจะละลายหายไปจาก
เนื้อตัว

“มะ...ไม่มีค่ะ”

“จั้นเราก้เข้าไปกันเลยดีกว่าไหม”

เจ้าขาพยักหน้าหงิกๆ เหินสมุทรจึงมองไปทางน้องสาวที่ดูจะอารมณ์
ดีเป็นพิเศษ แล้วผายมือเชิญทั้งคู่ไปข้างในด้วยกัน

บริเวณทิศตะวันตกของรีสอร์ทมีลักษณะเป็นแหลมยื่นออกไปในทะเล ร้านอาหารที่อยู่บนเนินใกล้ๆ กันจึงถูกออกแบบให้เป็นลานไม้กว้างๆ และมีโต๊ะสำหรับให้บริการเพียงยี่สิบโต๊ะเท่านั้น ส่วนใหญ่จะเต็มทุกวัน ลูกค้าที่ต้องการมารับประทานอาหารพร้อมกับชมวิวในมุมนี้จึงต้องจองล่วงหน้า นอกจากนี้ยังมีซุ้มพิเศษสำหรับลูกค้าที่ชอบความเป็นส่วนตัว แยกขึ้นไปเหนือลานกว้างอีกสองซุ้ม ซึ่งหนึ่งในนั้นเหนือสมุทรจงเอาไว้นอนรับน้องสาวกับเพื่อน

เมื่อก้าวขึ้นบันไดมาถึงซุ้มศาลาประดับม่านสีขาวข้างบน เจ้าขาก็ต้องตะลึงกับทัศนียภาพอันแสนสวยงามของชายฝั่งทะเลเบื้องล่าง เพราะนอกจากมองเห็นคลื่นกระแทกทรายขาวชัดกว่าลานกว้างด้านล่างแล้วยังปราศจากเสียงรบกวนจากลูกค้าโต๊ะอื่น

“ถ้ามาก่อนพระอาทิตย์ตกก็จะได้เห็นวิวดูสองแบบ”

เหนือสมุทรแนะนำพาลงมายังเบาะรองนั่ง ทะเลดาวจึงชวนเพื่อนไปด้วยกัน โดยหล่อนชิงเลือกนั่งเบาะด้านซ้ายเพื่อให้เจ้าขาได้นั่งเบาะตรงกลาง เบาะสุดท้ายทางขวาจึงตกเป็นของเหนือสมุทรไปโดยปริยาย

ไม่นานเพื่อ...ลมทะเลจะพัดเอากลิ่นหอมสะอาดจากกายคนตัวโตที่เพิ่งนั่งลงหมาดๆ มากระทบปลายจมูก

เจ้าขาอดอยากรู้ไม่ได้ว่าเหนือสมุทรใช้น้ำหอมยี่ห้ออะไร ถึงได้เฝ้าฝันใจเพียงนี้ หรือแท้จริงแล้วเป็นตัวเขาเองที่มีเสน่ห์ แต่ครั้นเขาหันหน้ามาหารากับรู้ว่าถูกแอบมอง เจ้าขากรีบหลบตาจูบ

“น่าเสียดายเหมือนกันนะคะ เจ้าขามาช้าไปหน่อยเลยไม่ทันเห็นวิวพระอาทิตย์ตก” หล่อนแฉใจเบื้องความสนใจของเขา เพราะเกรงถูกจับได้ว่าแอบคิดอะไรไปไกลเกินเอื้อม

“พรุ่งนี้ค่อยมาด้วยกันใหม่ก็ได้ เนอะพี่เม่นเนอะ” ทะเลดาวมิวายช่วยเปิดทางให้เพื่อน เจ้าขาจึงหันตาตื่น อดไม่ได้ที่จะแอบหยิกขาทะเลดาวเบาๆ เป็นการตักเตือนที่ออกตัวแรงเกิน “โอ๊ย!”

“เป็นอะไร” เหนือสมุทรเห็นน้องสาวสะดุ้งก็อดเป็นห่วงไม่ได้

“เอ่อ...เห็นบิกันนะคะ” ทะเลดาวหัวเราะแห้งๆ อดไม่ได้ที่จะแอบมอง คาดโทษเพื่อนตอนชายหนุ่มเปลือย หล่อนหรือก็อุตส่าห์อยากช่วยเป็นแม่สื่อแท้ๆ ยังมาทำร้ายร่างกายกันอีก

ทันใดนั้น บริกรสองคนช่วยกันยกλάβอาหารขึ้นบันไดมาที่ซุ้มสองสาวจึงหันไปมอง

“พี่เม่นสั่งเหอคะ” ทะเลดาวแปลกใจนิดๆ เพราะก่อนหน้านี้เหนือสมุทรมึนงานต้องสะสางที่สำนักงาน แต่เอาเข้าจริงเจ้าของรีสอร์ทอย่างเขาจะให้เลขาฯ ช่วยจัดการล่วงหน้าก็ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร

“ปลาตากับเพื่อนจะได้ไม่ต้องรอนาน”

เจ้าขอมยิ้ม รู้สึบดีที่มีหล่อนอยู่ในความหวังดีนั้นด้วย

“ส่วนใหญ่จะเป็นเมนูแนะนำของทางร้าน ถ้าอยากเพิ่มเติมอะไรก็สั่งได้เลยนะ” เหนือสมุทรหันมาคุยกับเจ้าชาด้วย คนตัวเล็กที่ไม่ค่อยมีโอกาสได้เจอเขาบ่อยๆ จึงยิ่งใจเต้นโครมคราม แม้จะรู้ทั้งรู้ว่าเขาแค่ทำหน้าที่ ‘เจ้าบ้าน’ ที่ดีก็ตาม

“พี่เม่นรับปากแล้วว่าจะเป็นเจ้ามือ” ทะเลดาวช่วยเสริม เป็นเวลาเดียวกับที่อาหารหน้าตาน่ารับประทานห้าอย่างถูกเสิร์ฟลงบนโต๊ะเสร็จเรียบร้อย เจ้าชาจึงลองมองดูคร่าวๆ

“แค่นี้ก็น่าจะกินไม่หมดแล้ว ขอบคุณ...เอ่อ...พี่เม่นด้วยนะคะ”

หล่อนหลุบตาลงมองโต๊ะยามเรียกชื่อเขา อดคิดไม่ได้ว่าที่จริงไม่จำเป็นต้องกินอะไรสักคำ หล่อนก็อิ่มจนสุขสันต์ แต่เมื่อทุกคนหยิบช้อนเพื่อเริ่มลงมือรับประทาน เจ้าชาก็ไม่ยากให้เหนือสมุทรสงสัย หญิงสาวค่อยๆ ตักต้มยำกุ้งน้ำข้นในหม้อไฟมาใส่ถ้วยใบเล็กเพราะโปรดปรานกุ้งที่สุด ทว่าจู่ๆ ก็ต้องตกใจเพราะเสียงอุทานของทะเลดาว

“อ๊ย!”

เจ้าชาหันไปมองอย่างไม่คิดไม่ฝัน แปลกใจที่เห็นอีกฝ่ายหน้าบิตเบี้ยว

เหยเก

“เหินบกินอีกหรือไง”

เสียงเรียบๆ ของเหนือสมุทรทำเอาคนแก๊งเหินบกินเมื่อครู่หน้าเหลืองไปนิดหน่อย แต่เจ้าขาแน่ใจว่าไม่ใช่ เพราะครั้งนี้หล่อนไม่ได้หยิกเพื่อนเลย

“เป็นอะไรหรือเปล่าปลาตาว”

“เหมือนเมนส์จะมาเลย” ทะเลตาวเข้ามากระซิบ ก่อนจะหันไปหาพี่ชายที่นั่งอยู่ตรงข้าม “ปลาตาวไปเข้าห้องน้ำก่อนนะกะ พี่เม่นกับเจ้าขา กินกันก่อนได้เลย”

“เจ้าขาไปเป็นเพื่อนไหม” คนหวังดีอาสา “เผื่อว่ามาจริงๆ จะได้ช่วยหาฝ้ายนัตกันโลहितให้”

“ไม่ต้องๆ ปลาตาวพามาในกระเป๋” ทะเลตาวปฏิเสธพลางหันไปหาพี่ชายอีกครั้ง “ฝากเจ้าขาด้วยนะกะ เตี้ยวปลาตาวมา”

เหนือสมุทรพยกหน้าน้อยๆ ผิดกับเจ้าขาที่มองตามหลังเพื่อนลงบันไดไปอย่างทำตัวไม่ถูก เพราะไม่คิดว่าจู่ๆ จะต้องอยู่กับชายหนุ่มตามลำพังแบบนี้ แต่เอาเข้าจริงก็เริ่มคล้อยคล้ายคลิบคลาว่าทะเลตาวเพ็งบนปวดท้องประจำเดือนไปตอนช่วงสอบ เป็นไปไม่ได้แน่ที่จะมีประจำเดือนอีกแล้วกันสิ! แม่สื่อตัวดีเล่นหล่อนเข้าแล้วไงละ

“ไม่กินเหรอครับ”

เสียงเรียบๆ ของชายในฝันดังสติเจ้าขาให้หวนกลับคืนมาอีกครั้ง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังประหม่าจนไม่รู้จะตอบอะไรได้มากกว่ายิ้มแห้ง แล้วก้มลงรับประทานอาหารคำต่อ

กว่าหนึ่งนาที่ที่ผ่านพ้นไปทำให้เจ้าขาเริ่มเกร็งเหลือเกิน ปรกติแล้วหล่อนมักเป็นฝ่ายชวนเพื่อนคุยเสมอ และไม่ชอบบรรยากาศเสียบๆ แบบนี้เลย แต่ครั้นจะชวนเขาคุยก็ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไร แล้วหล่อนก็ไม่อยากให้เขารู้สึกอึดอัดเวลาอยู่กันตามลำพังด้วย

“อาหารถูกปากไหมครับ”

จู่ๆ ชายในฝันก็ชวนคุยเสียอย่างนั้น เจ้าขालุยอดยิ้มน้อยๆ ไม่ได้
 “ค่ะ” หล่อนหลบตามองกับข้าวมากมายบนโต๊ะ ที่จริงแล้วตั้งแต่มีเขานั่งกินอยู่ข้างๆ ลิ้นของหล่อนก็แทบไม่รับรู้รสชาติอะไรเลยสักนิด เพราะประสาทสัมผัสทั้งหมดไหลไปหลอมรวมอยู่แต่เรื่องของเข “ปรกติพี่เม่นมากินข้าวที่นี้บ่อยไหมคะ”

“ส่วนใหญ่จะกินที่สำนักงานหรือไม่ก็ที่บ้านมากกว่า แต่ถ้าปลาดาวกลับมา เขาก็ชอบชวนมาที่นี้ประจำ”

เจ้าขพยักหน้าหงิกๆ พอจะรู้ว่าเหนือสมุทรรักน้องสาวมาก อาจเพราะทะเลดาวเสียบุพการีไปตั้งแต่ยังอายุน้อยๆ พี่ชายคนนี้ก็เลยกลายเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง กว่าสามปีที่เรียนอยู่สาขาวินาศเดียวกัน เจ้าขาก็เลยมักได้ยินทะเลดาวชมพี่ชายให้ฟังบ่อยๆ

“ว่าแต่เราฝึกงานที่ไหน”

“รีสอร์ทแถวๆ ชานเมืองค่ะ ไม่ไกลจากมหา’ลัยเท่าไร”

“ที่เดียวกับปลาดาว?” เหนือสมุทรเลิกคิ้ว ก่อนจะเห็นหล่อนพยักหน้าน้อยๆ “ที่จริงที่นี่มีเด็กฝึกงานมาจากกรุงเทพฯ ทุกปี เธอกับปลาดาวน่าจะเลือกที่นี่”

หัวใจของเจ้าขพองโต แก้มสีแดงเรื่อเมื่อรู้สึกเหมือนเขาชวนให้มาอยู่ใกล้ๆ

ใจเย็นไว้ก่อนเจ้าข...เขาไม่ได้ชวนหล่อนจริงๆ เสียหน่อย แต่ก็แค่อยากให้ทะเลดาวมาอยู่ใกล้หูใกล้ตาต่างหาก หล่อนเองก็รู้อยู่เต็มอกไม่ใช่หรือว่าช่วงนี้เพื่อนสาวคนสวยกำลังถูกลูกชายผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นคุกคาม

“พี่เม่นคงเป็นห่วงปลาดาว”

“ใช่” ขพยักหน้าเล็กน้อย ราวกับจะตอกย้ำว่าหล่อนเข้าใจไม่ผิด “ฉันมีน้องสาวคนเดียว ยังไงก็ต้องห่วงอยู่แล้ว เธอก็น่าจะรู้...ปลาดาวมีอะไรไม่ค่อยบอกคนทางบ้าน ถ้าคนรู้จักฉันไม่บังเอิญเห็นนายริทไปตอแยปลาดาวที่คอนโด ฉันก็คงไม่รู้เรื่องนี้เลยด้วยซ้ำ”

“ปลาตาก็แค่คิดว่าดูแลตัวเองได้ เพราะช่วงที่เกิดเรื่อง เจ้าขา ก็ไปนอนเป็นเพื่อนที่คอนโดคะ” หญิงสาวไม่อยากให้เขาทุกข์ใจมากนัก “พี่เม่นไม่ต้องห่วงหรอกนะคะ บ้านเจ้าขาเป็นค่ายมวย ถ้าใครมารังแกปลาตาวะ เจ้าขาจะปกป้องให้เอง”

หญิงสาวเสนอตัวพลางยกกำปั้นขึ้นอย่างมุ่งมั่น แต่พอเห็นเหนือสมุทรมองด้วยสีหน้านิ่งๆ ความเก๋โอ๋ก็ทำเอาเจ้าขาหัวเราะกลบเกลื่อน

“ไม่ทำนะ” คนตัวเล็กค่อยๆ เอามือลงมาวงบนटक ดวงตากลมโต มีประกายไหวว้อยอย่างอ้ายๆ ที่เผลอทำอะไรเป็นๆ ลงไป

“ขอบใจนะ”

เจ้าขาหันกลับไปมองอย่างไม่อยากเชื่อหู ไม่แน่ใจว่าอุปาทานไปเองหรือไม่ ถึงได้รู้สึกสรวลกับแวตาทะลึงยืมน้อยๆ ทั้งๆ ที่ริมฝีปากไม่ได้ยิ้มด้วย

“ปลาตาวโหดดีมากที่มีเพื่อนน่ารักๆ อย่างเธอ”

น่ารักหรือ...หัวใจดวงน้อยๆ คล้ายจะลอยละล่องไปไกล หรือบางทีอาจจะไม่ไกลเท่าไร เพราะมันลอยไปอยู่ในมือเขาตัวเอง

“กินข้าวเถอะ ปล่อยให้โกรทลมทะเลนานๆ เดี่ยวไม่อร่อย” เหนือสมุทรชักชวนพลางตักกับข้าวอีกครั้ง เจ้าขาพยักหน้าหงิกๆ และไม่รอช้าที่จะลงมือรับประทานด้วยกัน

บิดาของหล่อนชอบพูดบ่อยๆ ว่าภรรยาที่ดีควรจะเป็นช้างเท้าหลัง... เพราะฉะนั้นสามีในอนาคตคว่ำอย่างไร เจ้าขา ก็ว่าอย่างนั้นแหละ!

๕

แม่สื่อแม่ชัก...ระวังจะติดกับดัก (กามเทพ?) เสียเอง

เดินคนเดียวเธอเหงาหรือเปล่า...

มีใครคอยปลุกตอนเช้า ด้วยการบอกรักบ้างไหม...

ฝากคำพูดในดึกก่อนนอน พิมพ์เป็นข้อความไว้...

แบบนี้มีใครทำให้หรือยัง^๓

เสียงคลื่นกระทบฝั่งดังคลอเคล้ามากับเสียงดนตรีอะคูสติคในร้าน
ท่ามกลางหมู่ดาวนับร้อยพันที่ส่องสว่างบนฟ้ากว้าง เจ้าขาแทบไม่คิดฝันเลย
ว่าจะได้มานั่งดินเนอร์กับเหนือสมุทรตามลำพังแบบนี้ ความสุขที่เอ่อล้น
ทำให้หล่อนกินอะไรได้น้อยกว่าเคย ในที่สุดเขาจึงอดตั้งข้อสังเกตไม่ได้

“ไหนว่าถูกปาก ทำไมกินน้อย”

“เอ่อ...” เจ้าขาอีกอึก เม้มปากเล็กน้อยพลางหลบตาลงมองกับข้าว
หน้าตาน่ารับประทานบนโต๊ะที่ยูบลงไปไม่เท่าไร เพราะมีเขากินอยู่คนเดียว

^๓ เพลง “จิบ...(May I?)” ศิลปิน : แพนม ธนเดช วงศาโรจน์

แต่ครั้นจะบอกตรงๆ ว่าอึดอัดใจที่ได้มากินข้าวกับชายในฝันก็เกรงเขาจะเห็นว่าหล่อนมีนออยู่กลางหน้าผาก ทั้งที่ความจริงแล้วก็ไม่มีเสียหน่อย
อย่างน้อยๆ หล่อนก็มีความรู้สึกแบบนี้ต่อเขาแค่คนเดียว

“เจ้าขา กินขนมมาบ้างแล้ว เลยไม่ค่อยหิวนะค่ะ”

เหนือสมุทรไม่ได้ว่าอะไร ก่อนจะก้มลงมองนาฬิกาข้อมือที่บอกเวลา
เกือบสองทุ่ม

“ทำไมปลาดาวยังไม่กลับมาอีก” เขาขมวดคิ้วน้อยๆ แปลกใจที่
น้องสาวหายไปในห้องน้ำนาน ทั้งที่ความจริงแล้วก็ไม่น่าจะใช้เวลานาน
ขนาดนี้

“นั่นสิค่ะ” เจ้าขาเองก็ไม่คิดว่าเพื่อนจะทิ้งหล่อนเอาไว้กับพี่ชายนาน
ขนาดนี้เหมือนกัน “เดี๋ยวเจ้าขาไปตามให้ค่ะ”

สาวน้อยไม่อยากให้ว่าที่สามีลำบาก ทั้งยังคิดว่าเขาเองก็คงไม่เหมาะ
จะเข้าไปในห้องน้ำหญิงด้วย แต่ความรีบทำให้ไม่ทันระวัง ลูกพรอดขึ้นชน
กับเสาซุ้มที่นั่งอย่างแรง

โปก!

“โอ๊ย!” เจ้าขายกมือขึ้นกุมศีรษะ ขณะที่ชายหนุ่มเบิกตากว้าง ไม่คิด
ไม่ฝันว่าจู่ๆ หล่อนจะเอาหัวตัวเองไปโหม่งเสาแบบนี้

“เป็นอะไรมากหรือเปล่า” เหนือสมุทรลุกตามไปยืนข้างๆ ทว่าคนเจ็บ
กลับยังก้มหน้าจูดเพราะอยากเอาปี๊บคลุมศีรษะจริงๆ

“ไม่เป็นไรค่ะ” หล่อนคลำแผลบ้อยๆ สัมผัสได้ว่าไม่มีเลือดออกก็
คิดว่าอีกเดี๋ยวคงหายเจ็บ

“มาให้ฉันดูหน่อย”

เสียงเรียบๆ นั้นทำเอาเจ้าขาตะลึง อยากคิดว่าตัวเองหูผาด แต่ครั้น
เงยหน้าขึ้นเห็นเขามองสำรวจอยู่จริงๆ หล่อนก็รู้สึกเหมือนต้องมนตร์สะกด
ยิ่งเขายกมือขึ้นปิดบอยผมหน้าม้าของหล่อนไปด้านข้างเพื่อจะได้มองแผล
ชัดๆ หญิงสาวยิ่งรู้สึกได้ถึงกระแสไฟบางอย่างจากปลายนิ้วมือเขาที่เพิกเฉย

แต่โดนหน้าผาก หัวใจเต้นโครมครามจนอดกลัวไม่ได้ว่าเขาจะได้ยินเสียงมันเข้า

นี่เขาอายุสามสิบเจ็ดแล้วจริงๆ หรือ...

เจ้าขาลืมความเจ็บปวดไปชั่วขณะ เพราะเป็นครั้งแรกเลยที่หล่อนมีโอกาสได้มองเหนือสมุทรในระยะใกล้แบบนี้ เขาหล่อสามร้อยหกสิบองศาจริงๆ ไม่ว่าจะมองไปมุมไหนของใบหน้าก็แทบหาข้อบกพร่องไม่พบ

หรือจะจริงอย่างที่พี่ตูน บอดี้สแลมกล่าวไว้ ‘ความรักทำให้คนตาบอด’ หล่อนถึงมองไม่เห็นริ้วรอยของเขาเลยสักนิด ทั้งๆ ที่อายุขนาดนี้แล้วน่าจะต้องมีบ้างตามวัย

“ดีที่ไม่หวั่นแตก” เหนือสมุทรถอนหายใจน้อยๆ คนกำลังแอบชื่นชมเขาอยู่ในใจจึงค่อยๆ ถอนตัวเองออกจากห้วงคำนึง “เจ็บมากไหม”

เจ้าขาส่ายหน้า ไม่คิดว่าตัวเองจะกลายเป็นคนพูดน้อยได้ขนาดนี้เลยเหมือนกัน และมันเป็นจังหวะเดียวกับที่โทรศัพท์มือถือของชายหนุ่มดังขึ้น

เหนือสมุทรก้าวไปหยิบอุปกรณ์สื่อสารชิ้นมาจากโต๊ะกินข้าว เมื่อเห็นเป็นชื่อน้องสาวก็ไม่ลังเลที่จะรับสาย

“อยู่ไหน ปลาตา”

ไต่ขึ้นชื่อนั้น เจ้าขาก็อดไม่ได้ที่จะรอฟังอย่างจดจ่อเช่นกัน แต่แม้ว่าหล่อนจะยืนอยู่ไม่ไกลจากคนตัวโตนัก แต่เสียงเพลงในร้านก็กลบเสียงคนในสายที่น่าจะพอเล็ดลอดออกมาจนสิ้น

“จั้นหรือ เป็นอะไรมากหรือเปล่า” ชายหนุ่มผูกคิ้วนิ่วหน้า เจ้าขaleyพลอยจินตนาการไปว่ามีเหตุไม่คาดฝันเกิดกับทะเลดาว “ได้ ปลาตาพักผ่อนละกัน”

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะ” เจ้าขาเปิดฉากถามทันทีที่เห็นเขาวางสาย

“ปลาตากลับบ้านแล้ว บอกว่ามามาก แถมยังปวดท้องตึงๆ ก็เลยอยากกินยานอนพักมากกว่า”

เป็นประโยคที่ทำเอาเจ้าขาเหวอ คิดว่าทะเลดาวตั้งใจเปิดโอกาสให้

หล่อนอยู่กับชายในฝันตามลำพังแค่ช่วงเวลาสั้นๆ เสียอีก ที่ไหนได้... เล่นใหญ่เกินเบอร์!

“แล้วอาหารพวกนี้ล่ะคะ น่าเสียดายแย่” เจ้าขามองไปยังกับข้าวบนโต๊ะ แน่ใจว่าเพื่อนคงไม่กลับมากินแล้ว

“เดี๋ยวให้คนห่อไปส่งที่บ้าน เพื่อปลาดาวหิวดีๆ จะได้ลุกมากิน”

ไม่น่าเชื่อ...เจ้าของริสอร์ทระดับห้าดาวอย่างเขาจะห่อกับข้าวที่เหลือกลับไปกินต่อที่บ้านด้วย ประหยัสดอคอมขนาดนี้ เขาต้องสอนลูกให้เป็นคนรู้จักค่าของเงินได้ดีแน่ๆ แล้วเขาก็คงไม่มีทางกินทิ้งกินขว้างกับข้าวที่ศรีภรรยาทำด้วย ไม่เสียแรงเลยที่หล่อนหมายตาไว้เป็นสามีในอนาคต

“ว่าแต่เธอจะกินต่ออีกหรือเปล่า ปลาดาวฝากให้ฉันอยู่เป็นเพื่อนเธอ แล้วก็ไปส่งเธอด้วย”

“พี่เเม่นอ้มหรือยังล่ะคะ”

ที่จริงหล่อนอยากอยู่กับเขานานๆ แต่ก็เป็นห่วงว่าทะเลดาวจะหิวมากกว่า ไม่รู้ว่าที่บ้านมีอะไรให้กินหรือเปล่าด้วย ประเดี๋ยวสวรรค์ลงโทษให้ปวดท้องขึ้นมาจริงๆ ว่าที่สามีของหล่อนก็คงมียายต้องเดือดเนื้อร้อนใจเป็นห่วงน้องสาวอีก

ใช้ว่าเจ้าขาจะเป็นห่วงผู้ชายมากกว่าหรอกนะ สาเหตุหลักๆ มันก็เริ่มมาจากเป็นห่วงเพื่อนต่างหาก

“ถ้าพี่เเม่นอ้มแล้ว เรากลับกันเลยก็ได้ค่ะ เจ้าขาจะได้ไปอยู่เป็นเพื่อนปลาดาวด้วย” สาบานว่านั่นก็ไม่ได้มีเจตนาสร้างภาพเป็นคนดีต่อหน้าสามีในอนาคตเลยสักนิด แต่ถ้านือสมุทระจะเห็นหล่อนเป็นคนดีก็ถือเป็นผลพลอยได้ของการทำความดีล้วนๆ

เหื่อนือสมุทระพยักหน้าน้อยๆ เจ้าขาจึงไม่รอช้าที่จะตามเขาลงบันไดเล็กๆ ไปยังลานกว้างด้านล่าง

“เดี๋ยวให้คนห่อกับข้าวที่เหลือไปส่งที่บ้านฉันด้วยนะ”

เขาแหวะสั่งบริกรหนุ่มคนหนึ่งที่ยืนดูแลความเรียบร้อยอยู่ในบริเวณ

ใกล้ๆ อีกฝ่ายจึงพยักหน้ารับคำ

“ได้รับ คุณเม่น”

เหนือสมุทรหันมามองสาวน้อยอีกครั้ง พยักหน้าชวนให้ตามออกไปที่รถด้วยกัน โดยไม่รู้ลึกลงใจว่าคนตัวบางที่กำลังเดินตามหลังกำลังยิ้มชื่นใจไม่ได้ที่จะยกมือขึ้นใช้นิ้วฟันปลายผมเล่นขณะก้าวเท้าตาม เพราะไม่คิดเลยด้วยซ้ำว่าจะมีโอกาสได้นั่งรถของชายในฝันแบบนี้

ถัดมาจากแหลมชมทะเลทางทิศตะวันออกไม่กี่กิโลกันนัก มีบ้านสองชั้นที่ปลูกสร้างและตกแต่งสวนเป็นสไตล์บาหลีส่อนตัวอยู่หลังร่มเงาไม้ใหญ่ใกล้ๆ ริมหาด ทะเลดาวนอนเอนกายพิงหมอนหนุนอยู่บนเตียงเบดริมระเบียบชั้นสองของห้องนอนส่วนตัว ซึ่งลมทะเลที่พัดมาจากชายฝั่งทำให้ปราศจากยุงหรือแมลงต่างๆ ราบรื่น

ความที่ไม่รู้จะทำอะไร เพราะเพิ่งจัดฉากให้เพื่อนรักได้มีโอกาสสานสัมพันธ์กับหนุ่มในฝันสำเร็จ หล่อนจึงได้แต่หยิบสมาร์ตโฟนมาอ่านข่าวคราวบนหน้าเฟซบุ๊กไปพลางๆ ตามประสาวัยรุ่นที่มักหมดเวลาไปกับสังคมออนไลน์ มีอีกข้างหนึ่งหยิบคุกกี้ขึ้นเล็กๆ กินแทนอาหารค่ำ และฟังเสียงคลื่นกระทบฝั่งไปด้วยเพลินๆ

ครั้นเลื่อนนิ้วพืดมาเจอโพสต์ล่าสุดของกুমาริกาที่ถ่ายคู่กับบิดามารดาและหม่อมหลวงนพรุจ ทะเลดาวก็อดยิ้มน้อยๆ ให้แก่ความน่ารักของทารกไม่ได้

แม้จะเพิ่งย้ายเข้าไปอยู่วังคุณาภดินทร์ได้ไม่นานเท่าไร แต่หล่อนก็มีโอกาสได้ช่วยเหลือลูกของกุมาริกากับคุณชายบ่อยๆ จนเกิดเป็นความเอ็นดูและจำได้ว่ากุมาริกาเคยบอกจะพาลูกไปให้ตากับยายรับขวัญวันนี้

คิดถึงคุณรุจจึงเลยคะพื้มด คุณตาคุณยายก็น่ารักมาก

หญิงสาวพิมพ์คอมเมนต์ลงข้างใต้ภาพ ก่อนจะนึกครึ้มกดเลื่อนดูภาพอื่นๆ ในอัลบั้มเดียวกันไปเรื่อยๆ เพราะเห็นคนมีความสุขแล้วก็พลอย

ยินดีไปด้วย แต่แล้วอารมณ์ดีๆ ของหล่อนก็ต้องชะงัก เมื่อเลื่อนไปเจอภาพเซตซลอุ้มหม่อมหลวงนพรุจไว้ในอัลบั้ม

ให้ตายสิ! อุตส่าห์กลับบ้านมาต่างจังหวัดแล้วแท้ๆ ทำไมหมอนี้ถึงยังตามหลอกหลอนอยู่อีก

ทะเลดาวรีบกดเลื่อนผ่านไป ทว่ากลับยังเป็นภาพอีกฝ่ายกับหลานชายตัวน้อยหยอกล้อเล่นกันอย่างต่อเนื่อง แล้วที่พิกกว่านั้นอีกคือหล่อนเลื่อนไปเจอคลิปวิดีโอ

‘มองกล้อง ถ่ายรูปกับลุงหมีกก่อนเร็ว’ เสียงชายหนุ่มวัยสามสิบกว่าๆ ที่กำลังอุ้มเด็กเล็ดลอดออกมาจากลำโพงมือถือ เพราะวิดีโอบนเฟซบุ๊กของหล่อนไม่ได้ตั้งค่าระงับการเล่นแบบอัตโนมัติ ‘เดี่ยวลุงหมีกก็ต้องเดินทางไกลแล้ว สงสัยจะไม่ได้เจอคุณรุจอีกนาน มาถ่ายรูปเป็นที่ระลึกให้ลุงหมีกชื่นใจหน่อยนะครับ มามะ’

‘นี่มดถ่ายวิดีโออะไรคะ...’

‘อ้าว!’ เซตซลตกใจนิดๆ พลังมองมาทางกล้อง ‘แล้วทำไมไม่บอกแต่แรก แหม...อยากแอบถ่ายอิริยาบถคนหล่อละซี้’

“อื...” ทะเลดาวถึงกับร้องอุทานพลงปิดแอปฯ ลงทันที

ผู้ชายอะไรมันหน้ามันไหนกตตลอดเวลา ต่อให้เขาหล่อจริงๆ เพราะบิดามารดาหน้าตาดีมากเป็นทุน แต่เรื่องแบบนี้ก็ควรจะให้คนอื่นเป็นฝ่ายชมไม่ใช่หรือไง

เมื่อครู่ได้ยินเขาพูดกับหลานชายแว่วๆ ว่าจะต้องเดินทางไกล ไม่รู้เหมือนกันว่าจะไปไหน แต่ถ้าเป็นไปได้ก็ขอให้เดินทางไปอยู่ดาวอังคารเลยแล้วกัน กลับไปอยู่วงคุณาปดินทร์เมื่อไร หล่อนจะได้ไม่ต้องบังเอิญเจอเขามาเยี่ยมหลานให้เสียสุขภาพจิตอีก

ทะเลดาววางสมาร์ตโฟนลงบนโต๊ะ หมายถึงหยิบคุกกี้มากินต่อแก้เซ็ง ทว่ากลับได้ยินเสียงรถยนต์คันหนึ่งแล่นมาทางหน้าบ้าน คนตัวบางลุกไปชะโงกดูที่ริมระเบียง ก่อนจะเห็นภาพพรถจี๊ปสีขาวที่คุ้นเคยอย่างดีกำลังชะลอ

จอดหน้ารั้ว

“รถพี่เม่นนี่...” หญิงสาวพูดกับตัวเองเบาๆ พลังขมวดคิ้ว ไม่คิดว่าเหนือสมุทรจะกลับมาเร็วแบบนี้ ทั้งที่เพิ่งวางสายจากหล่อนไม่นาน แต่เมื่อเห็นเจ้าชานั่งอยู่เบาะข้างๆ กามเทพสาวจึงไม่รอช้าที่จะลงไปห้องโถงของบ้าน และมันเป็นจังหวะเดียวกับที่คนทั้งสองก้าวลงจากรถพอดี

เจ้าชายกม็อให้ชายหนุ่ม ก่อนจะหลุบตาลงเล็กน้อย “ขอบคุณพี่เม่นมากนะคะสำหรับอาหารอร่อยๆ”

“ยินดีครับ”

น้ำเสียงของเหนือสมุทรราบเรียบ แต่ระยะทางที่ห่างกันเกินไปก็ทำให้ทะเลดาวไม่ได้ยินอะไรเลยสักนิด ทำได้เพียงแอบมองท่าทีคนทั้งสองต่อไปเงียบๆ แล้วเห็นเหนือสมุทรขึ้นไปหน้าผากอีกฝ่าย

“อย่าลืมหาอาหารหรือน้ำแข็งประคบล่ะ แผลจะได้หายไวๆ”

เจ้าชานั่งกับใจพองโต ริมฝีปากอ้มยิ้มเข้าหากันเล็กน้อยเพราะไม่กล้ายอมรับความห่วงใยตรงๆ กลัวเขามองเห็นไปถึงข้างในว่าแอบคิดฝันอะไรไกลเกินเอื้อม หรือถ้าเขาไม่เกิดความรู้สึกของหล่อน บางทีอาจเข้าใจผิดไปเลยว่า ‘เป็นบ้า’ ที่ซนเสาะแล้วยิ้มได้

“ค่ะ”

“ฉันไปก่อนนะ”

เจ้าชายพยักหน้าน้อยๆ ไม่ได้พูดอะไรในตอนที่เขาหมุนตัวกลับไปติดเครื่องยนต์อีกครั้งเพื่อถอยรถวนกลับออกไป

ทะเลดาวอดแปลกใจไม่ได้ ที่จริงแล้วพี่ชายของหล่อนน่าจะกลับเข้ามาในบ้านพร้อมกัน แต่เมื่อเห็นเจ้าชายยื่นส่งเขาอยู่นานสองนาน แล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่พลงใช้นิ้วฟันปลายผมเล่นขณะกลับเข้ามาในรั้วบ้าน ความคาใจสงสัยก็ละลายหายไปหมดเพราะมันถูกแทนที่ด้วยความยินดีปรีดามากกว่า

ทะเลดาวตัดสินใจก้าวออกไปยังหน้ามุข ยืนกอดดอกกระแสมเบาๆ

ต้อนรับอีกฝ่าย

“อู๊ย!” คนเดินไม่มองทางสะดุ้ง เพิ่งสังเกตว่ากามเทพแสนคนสวย มายืนอยู่ในระยะประชิดชนิดที่หากไม่กระแอมเป็นสัญญาณเสียก่อน หล่อนอาจจะก้าวขึ้นบันไดเอาหัวไปโหม่งอีกก็เป็นได้ “ปลาตาวนะ จูๆ ก็โผล่มาไม่ให้ลุ่มให้เสียง เจ้าขาตกใจหมดเลย”

“แต่ปลาตาวว่าเจ้าขาต่างหากที่ใจลอยไปถึงไหนต่อไหน ยิ้มน้อย ยิ้มใหญ่ขนาดนี้...มีโมเมนต์ดีๆ อะไรกับพี่เม่นมา”

เป็นคำถามที่ทำให้เอาเจ้าขาหน้าแดงขึ้นนิดหน่อย ก่อนที่อีกฝ่ายจะติดนิ้วมือตึงเป๊าะเลียนแบบคุณแม่ลูกเกิดในรายการ เดอะเฟซไทยแลนด์

“เล่าค่ะ”

“ก็ไม่มีอะไรเสียหายน้อย พี่เม่นก็แค่มาส่งตามที่ปลาตาวฝากฝัง ไม่ได้คุยอะไรกันเลยตลอดทาง แล้วเลขาฯ พี่เม่นก็โทร. มาด้วย แต่ไม่รู้ว่ามีเรื่องอะไรเหมือนกัน”

ทะเลดาวเดาได้ไม่ยากกว่าคงเป็นเรื่องงาน

“ว่าแต่ปลาตาวเถอะ กล้าดียังไงมาทิ้งเพื่อนไว้แบบนี้” เจ้าขาถือโอกาสชักฟอก เพราะต่อให้หล่อนมีช่วงเวลาดีๆ กับชายในฝัน แต่ก็เพลอทำตัวเป็นๆ ไปไม่น้อยเช่นกัน

“แล้วไม่ดีหรือไง สีหน้าเจ้าขาไม่เห็นจะบอกอย่างนั้นเลย”

“ก็ไม่ใช่เชิงว่าไม่ดี แต่ปลาตาวเล่นไม่บอกล่วงหน้า เจ้าขาที่ตั้งหลักไม่ทันนะสิ” เจ้าขาเงยหน้าขึ้นพ้อ เพราะต่อให้ความสูงของหล่อนจะน้อยกว่าอีกฝ่ายแค่ไหนถึงห้าเซนติเมตร แต่การยืนอยู่บนบันไดระดับต่ำกว่าก็ทำให้ต่อนี้สูงแค่อกเพื่อนเท่านั้น “พี่เม่นเดาใจยาก เจ้าขาไม่รู้จะชวนคุยอะไรดี ถ้ารู้ล่วงหน้าสักนิดอย่างน้อยก็จะได้ลิสต์หัวข้อสนทนาสนุกๆ ไปก่อน แล้วถ้าเรื่องไหนเกิดไม่โอเค เจ้าขาจะได้มีเรื่องลารองมาชวนคุยไง”

“นั่นจับผู้ชายจริงๆ หรือทำทีลิส”

เจ้าขาเหวอ ก่อนจะเขม่นปากน้อยๆ อย่างไร้ข้อโต้แย้งในความข่มขู่

“เป็นตัวของตัวเองนั่นแหละดีแล้ว เพราะถ้าพี่เม้นจะชอบเจ้าชายขึ้นมาจริงๆ เขาก็ควรจะชอบที่ธรรมชาติของเจ้าชายไม่ใช่หรือไง”

ชอบหรือ...แค่คิดไปล่วงหน้าว่าจะมีวันนั้น คนมีความรักก็อดใจพองโตไม่ได้

“ก็จริงเนอะ” เจ้าชายยิ้มพลางเข้าไปสวมกอดอีกฝ่ายเอาไว้ “ชอบใจน้องสามี่ในอนาคตก็นะ”

ทะเลดาวขา เริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าระหว่างหล่อนกับเจ้าขา...ใครกันแน่ที่เล่นใหญ่กว่ากัน หรือบางทีอาจจะพอๆ กัน ไม่อย่างนั้นคงไม่รู้ลึกลับจิตใจเวลาอยู่ด้วยกันขนาดนี้ได้

“ชัดเจนในอุดมการณ์ขนาดนี้แล้ว เอาบุญเจอห้องพี่เม้นไปเลยดีไหมล่ะคะคุณเจ้าขา”

“บ้า!” เจ้าขาผละออกมาตีแขนคนยั่วเข้าให้ “ถึงเจ้าขาจะชอบพี่ชายปลาตาวขนาดไหน เจ้าขาก็ไม่คิดจะบุกเข้าไปปล้ำเขาก่อนง่าย ๆ หรอกนะ รอให้เจ้าขาเรียนจบมีงานมีการทำก่อนสิ ถ้าพี่เม้นใจอ่อนยอมเสียตัวขึ้นมาจริงๆ เจ้าขาจะได้มีบุญญาธิ์ผิดชอบพี่เขาได้”

ทะเลดาวหัวเราะคิก หลงคิดว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไรที่ดูเป็นกุลสตรีมากกว่านี้เสียอีก แต่เอาเข้าจริงหล่อนก็รู้นิสัยเพื่อนดีว่าแกล้งไม่ไปอย่างนั้นเอง คนอย่างเจ้าขา...ต่อให้ถูกจับไปขังไว้ในห้องกับเหนือสมุทรตามลำพังทั้งคืนก็คงมีแต่จะมุดหนีไปอยู่ใต้เตียงละสิไม่ว่า

“จ๊ๆ เอาเป็นว่าน้องสามี่จะรอรำน้าขบวนขันหมากละกัน”

เป็นคราวที่เจ้าขาได้หัวเราะบ้าง ก่อนจะชักชวนเพื่อนซี้เข้าไปในบ้านด้วยกัน และแม้ว่าคำคินี่ความสัมพันธ์ระหว่างหล่อนกับชายในฝันจะไม่ได้คืบหน้าไปไกลมากนัก แต่อย่างน้อยการได้มีช่วงเวลาดีๆ ร่วมกันก็ทำให้เจ้าขามีกำลังใจที่จะแอบรักเขาต่อไปในมุมของหล่อน

ถ้าถึงเวลาที่เหมาะสม เจ้าขาคงกล้าพอจะเปิดเผยความในใจให้เขารู้แน่